

O d v e t n i k
V L A D K O B E G A N

*Odvetnik Vladko Began
Prešernova ulica 9, 3000 Celje
Tel.: +368 (0)3 620 99 28
Fax: +368 (0)3 620 99 29
GSM 031/284 643
vlado.began@siol.net
Transakcijski račun:
SI56 0636 9098 0730 691
Davčna številka:
78685974
Zavezanec za DDV:
Ne
TUDI VARUH PRAVIC ŽIVALI**

Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve
Sejmišče 1, 4000 Kranj, ki ga zastopa
Vladko Began, odvetnik iz Celja

Datum: 13.6.2008

Okrožno državno tožilstvo
Slovenska cesta 41
1000 Ljubljana

**Predlog naslovnemu organu, da v smislu 12. člena
Zakona o verski svobodi vloži
na upravno sodišče
tožbo za prepoved delovanja Katoliške cerkve**

**Predlog!
Priporočeno!
Pooblastilo!**

Področje dela:

- *zaščita živali in njihove pravice, varstvo okolja in ohranjanje narave, kmetijstvo (miroljubno kmetijstvo, ekološko poljedelstvo...)*
 - *verske (izstopi iz cerkve...), politične, socialne in druge pravice, vključno z ustavnimi pravicami in svoboščinami*
- *civilna družba, zdravstvo (transplantacije, cepljenje...), šolstvo (pravice otrok...), GSO, varstvo osebnih podatkov, dostop do informacij javnega značaja, upravno, kaznovalno in odškodninsko pravo, inšpekcije ter drugo*

•
**Po pooblastilu Društva za osvoboditev živali in njihove pravice, Ostrožno pri Ponikvi 26, 3232 Ponikva, www.osvoboditev-zivali.org*

I. V letu 2007 je začel veljati Zakon o verski svobodi (ZVS), ki je v 12. členu določil, da se cerkvi s sodno odločbo prepove delovanje, če:

- s svojim delovanjem huje krši ustavo, spodbuja k narodni, rasni, verski ali drugi neenakopravnosti, k nasilju ali vojni ali razpihuje narodno, rasno, versko ali drugo sovraštvo oziroma nestrpnost ali preganjanje;
- njen namen, cilji ali način izvajanja verskega nauka, verskega poslanstva, verskih obredov ali druga dejavnost temelji na nasilju oziroma uporablja nasilna sredstva, ogroža življenje ali zdravje ali ogroža druge pravice in svoboščine pripadnikov cerkve oziroma druge verske skupnosti ali drugih oseb na način, s katerim hudo krni človekovo dostojanstvo;
- se ugotovi, da je njena izključna dejavnost doseganje pridobitnega namena ali izvajanje pridobitne dejavnosti.

Če so podani prej omenjeni razlogi za prepoved, državni tožilec pri pristojnem upravnem sodišču vloži tožbo za prepoved delovanja. Postopek za prepoved delovanja je prednosten in hiter.

II. V Sloveniji obstaja cerkev, ki s svojim delovanjem huje krši ustavo, spodbuja k narodni, rasni, verski ali drugi neenakopravnosti, k nasilju ali vojni ali razpihuje narodno, rasno, versko ali drugo sovraštvo oziroma nestrpnost ali preganjanje; poleg tega pa njen namen, cilji ali način izvajanja verskega nauka, verskega poslanstva, verskih obredov ali druga dejavnost mnogokrat temelji na nasilju oziroma uporablja nasilna sredstva, ogroža življenje ali zdravje ali ogroža druge pravice in svoboščine pripadnikov cerkve oziroma druge verske skupnosti ali drugih oseb na način, s katerim hudo krni človekovo dostojanstvo.

III. Cerkev iz prejšnjega odstavka je Katoliška cerkev, ki ima svoj sedež v mestu Vatikan. Po podatkih Urada vlade RS za verske skupnosti je njen sedež za Slovenijo v Ljubljani, Ciril Metodov trg 4.

http://www.uvs.gov.si/si/podatki_o_registriranih_cerkvah_in_drugih_verskih_skupnostih

Kot izhaja iz omenjene spletne strani, je bila Katoliška cerkev v evidenco verskih skupnosti vpisana leta 1976.

IV. Ker Katoliška cerkev s svojim delovanjem in seveda tudi s svojimi nameni, cilji in načinom svojega delovanja hudo krši ustavo, spodbuja k neenakopravnosti, k nasilju in vojni, razpihuje sovraštvo oz. nestrpnost in preganjanje, ogroža življenje in zdravje ter pravice in svoboščine drugih na način, s katerim se hudo krni človekovo dostojanstvo, so podani razlogi za prepoved delovanja Katoliške cerkve in zato Društvo za zaščito ustave in žrtev cerkve naslovnemu organu predlaga, da

vloži pri pristojnem upravnem sodišču tožbo za prepoved delovanja Katoliške cerkve.

Prepoved delovanja Katoliške cerkve naj velja do takrat, dokler se ta cerkev ne odreče vsem tistim delom svojega nauka in Biblije, ki je v nasprotju z ustavo in pravnim redom Slovenije ter mednarodnimi pravnimi akti. Seveda to velja tudi za dejanja oz. izjave, preko katerih teče konkretna dejavnost te cerkve.

V. Razlogi za takšen predlog so podani v obrazložitvi.

Obrazložitev:

1. V začetnih točkah podajamo nekaj splošnih dejstev o Katoliški cerkvi, predvsem o njenem nauku in viru, ki je podlaga tega nauka in seveda tudi delovanja.

Glavni vir cerkvenega nauka in s tem seveda tudi delovanja je Biblija. Biblija vsekakor vsebuje nekatera zelo pozitivna in visoko etična načela, npr. Deset Božjih zapovedi, Jezusov Govor na gori, izjave nekaterih prerokov stare zaveze, vendar pa je v njej veliko zelo hude nemorale, nasilja, vključno z ubijanjem ljudi. Vsebuje namreč sovraštvo do drugače mislečih, mučenja, posilstva, množično pobijanje žensk, otrok in starcev, genocid, grozljive metode ubijanja in podobno. V celotni svetovni zgodovini ni dela, ki bi bolj zaničevalo človeka in druga živa bitja. Da je to delo še vedno v "prometu", je po svoje neverjetno. Eden izmed vzrokov za to je, po mnenju predlagatelja, in seveda tudi mnogih drugih, da večina ljudi sploh ne ve, kakšne okrutne predpise vsebujejo deli Biblije. Po drugi strani pa je razlog v tem, da so se mnogi od mladih nog navadili na prikazovanje zločinov kot da so po volji Boga. Otroci se, ne samo pri verouku, temveč tudi drugje, indoktrinirajo s spornimi biblijskimi deli. Nasilna biblijska ideologija je odgovorna za krvavo cerkveno zgodovino, ki šteje desetine milijard ubitih in mučenih živih bitij, od tega desetine, mogoče celo stotine, milijonov ljudi. Več o tem v nadaljevanju. Sedaj Katoliška cerkev sicer direktno ne izvaja fizičnega nasilja, s tem, da se temu nasilju ni odpovedala prostovoljno, temveč ga je postavila v ozadje zaradi vedno močnejšega človekovim pravicam naklonjenega državnega prava. Nihče drug kot znani filozof Karl Jaspers je zato svaril pred nevarnostjo, da bi vsak čas lahko spet zagorele grmade, če bi politične razmere to dovolile. Nauk omenjene cerkve je zato v mnogih pogledih zelo sporen, pravzaprav v nasprotju s slovensko ustavo oz. pravnim redom in mednarodnimi dokumenti s področja varstva človekovih pravic. Katoliška cerkev je do II. vatikanskega koncila obsojala človekove pravice kot nekrščanske in do danes ni podpisala evropske listine o človekovih pravicah. Demokracija ni stvar Katoliške cerkve, katoliška doktrina je jasna, saj cerkev ne more biti vodena od spodaj in nima baze za odločanje, je izjavil papež Janez Pavel II. (Večer, 27.11.1998). Cerkev in demokracija sta očitno dve različni stvari. Ker pa se cerkev mnogokrat zavzema za demokracijo v družbi, očitno dela to zaradi tega, da lahko preko nje uveljavlja svoje interese.

2. Mnogi menijo, da gre pri omenjenih citatih za besedila iz davnih preteklih časov, ki danes ne veljajo več. Vendar temu ni tako. Že v sami Bibliji piše: "Vso besedo, ki vam jo zapovedujem, vestno izpolnjujte; ničesar ji ne dodajaj in ničesar ji ne odvezemaj!" (5 Mz 31,1) Poleg tega je II. Vatikanski koncil leta 1965 v svoji dogmatski konstituciji o Božjih razodetjih izjavil naslednje: "Kar je razodel Bog, in se nahaja v Svetem pismu in je tu predloženo, je bilo napisano po navdihu Svetega Duha; kajti na temelju apostolske vere so za našo sveto mater, cerkev, knjige Stare kot tudi Nove zaveze v celoti z vsemi njihovimi deli kot svete in kanonske, ker so bile napisane z delovanjem Svetega Duha ... imajo Boga za avtorja in so kot take predane cerkvi. Za sestavljanje svetih knjig je Bog izbral ljudi, ki naj bi mu s svojimi lastnimi sposobnostmi in močmi služili, pri tem, da bi vse to in samo to, kar je on - delujoč v njih in po njih - hotel imeti zapisano, pisno izročili kot pravi avtorji. Ker torej vse, kar pravijo inspirirani avtorji ali hagiografi mora veljati kot beseda Svetega Duha, je spisom knjig treba priznati, da sigurno, zvesto in brez zmote učijo resnico, ki jo je Bog hotel imeti zapisano v svetih spisih zaradi naše odrešitve. Zato 'je vsak spis', navdihnjen od Boga, tudi koristen za pouk, za argumentiranje, za opomin in za vzgojo v pravičnosti, da bi bil božji človek pripravljen, in pripraven za vsako dobro delo." (2 Tim 3, 16-17)

Seveda tudi veljaven Katekizem katoliške cerkve potrjuje, da ne gre za neke zgodovinske, neveljavne tekste, temveč gre, seveda po nauku Katoliške cerkve, za pravo božjo besedo, ki jo je potrebno tudi zdaj v celoti izpolnjevati. Tako se v katekizmu glasi: "Stara zaveza je

nepogrešljiv sestavni del Svetega pisma. Njene knjige so od Boga navdahnjene in in ohranjajo trajno vrednost, saj Stara zaveza ni bila nikoli preklicana." (121) "Kristjani spoštujejo Staro zavezo kot resnično Božjo besedo. Cerkev je vedno odločno odklanjala misel o zavračanju Stare zaveze, kakor da bi z nastopom Nove zaveze postala neveljavna in nepotrebna (marcioniti)." (123)

Biblija, vključno z navedenimi citati, torej v celoti velja še danes. Vsi katoliki so jo po nauku Katoliške cerkve dolžni prepoznavati kot božjo besedo in se po njej ravnati v vsakdanjem življenju. Ne samo to, po kanonu 211 Zakonika cerkvenega prava so si dolžni prizadevati, da se bo božje oznanilo odrešenja bolj in bolj širilo med vse ljudi vseh časov in po vseh krajih zemlje. Ker je celotna Cerkev po svoji naravi misijonarska in je delo evangelizacije treba imeti za temeljno dolžnost božjega ljudstva, naj vsi verniki, zavedajoč se svoje odgovornosti, sprejemajo svoj delež pri misijonskem delu, piše v kanonu 781 omenjenega zakonika. Iz kanona 209 pa je razvidno, da so verniki s samim svojim načinom delovanja dolžni ohranjati občestvo s Cerkvijo in naj zato zelo vestno izpolnjujejo dolžnosti, ki jih imajo tako do vesoljne kakor do delne Cerkve, kateri po pravnih predpisih pripadajo. Vse to jasno kaže na dejstvo, da je Biblija še vedno v celoti osnova za nauk in delovanje Katoliške cerkve in njenih članov v sedanjem času. In ne samo to, po katoliškem nauku so državljani po svoji vesti dolžni, da ne sledijo predpisom državnih oblasti, če ti nasprotujejo naukom evangelija. (Katekizem katoliške cerkve, št. 2242) Po nauku Katoliške cerkve je torej evangelij pred slovensko ustavo, če pride do nasprotja. Katoliška cerkev je vse tiste, ki ne priznavajo Biblije, izobčila. Tako je določila:

- "Kdor svetopisemskih knjig v celoti z vsemi njihovimi deli, kakor jih je navedel tridentinski cerkveni zbor, ne sprejema za svete in kanonične ali taji, da bi bile navdihnjene, bodi izobčen". (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjeva družba Celje, 1997, št. 97)
- "Kdor v skladu s svetimi očeti ne priznava s srcem in usti prav do zadnje besedice v pravem pomenu in resnično vsega, kar so sveti očetje in peteri častivredni vesoljni cerkveni zbori svete katoliške in apostolske Cerkve božje izročili in oznanili, bodi izobčen." (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjeva družba Celje, 1997, št. 84)

Katoliška cerkev očitno ne izobči samo svojih članov, temveč tudi nečlane, ki ne verujejo v njen nauk, saj uporablja besedo "kdor". Prekletstvo ali izobčenje pomeni, da je izobčeni prepuščen katoliškemu večnemu prekletstvu. Takšno prekletstvo je imelo za prizadetega daljnosežne posledice že v zemeljskem življenju, saj je bil zaničevan, izključen iz družbe in tako izobčen. Včasih ni imel nobene državne zaščite in nobenih meščanskih pravic. Kdor ga je umoril, je bil izpuščen brez kazni. Anatema je pomenila isto kot neposredna smrtna obsodba. Anateme veljajo še danes.

Poleg tega Katoliška cerkev trdi, da "nihče, ki je zunaj katoliške Cerkve, ne le pogani", ampak tudi ne Judje ne krivoverci ali od edinosti ločeni (schismatici), ne morejo biti deležni večnega življenja; šli bodo marveč v večni ogenj, pripravljen hudiču in njegovim angelom (Mt 25,41), če se ne bodo pred koncem življenja njej (Cerkvi) priključili" (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjeva družba Celje, 1997, št. 381). Poleg tega Katoliška cerkev trdi, da "Cerkev ima v moči svoje božje ustanovitve dolžnost, da kar najvestneje varuje zaklad božje vere neokrnjen in nedotaknjen ter da stalno z največjo gorečnostjo čuje nad zveličanjem duš. Zato mora z največjo skrbnostjo odstranjati in izločati vse tisto, kar utegne nasprotovati veri ali kakorkoli postavljati v nevarnost zveličanje duš. - Zaradi tega ima Cerkev na temelju tiste oblasti, katero ji je zaupal njen božji ustanovitelj, ne le pravico, temveč tudi dolžnost, da ne le trpi, marveč da prepoveduje in obsoja katerekoli zmote, če tako zahtevata neokrnjenost vere in zveličanje duš." (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjeva družba Celje, 1997, št. 382) Iz obeh citatov je razvidno, da Katoliška cerkev ne priznava ničesar drugega kot samo katolištvo in da zaradi čistosti vere odstranjuje vse tisto, kar ni v skladu z njenim naukom. Podobno je zapisano tudi v kanonu 750 Zakonika cerkvenega prava. Kam je takšen nasilen, mračen in v hudem nasprotju z ustavami

demokracijskih držav in človekovimi pravicami ter človekovim dostojanstvom nauk pripeljal, je razvidno iz zgodovine cerkve, ki je polna krvi in bo na kratko podana v nadaljevanju. In ker je v sedanjem času ta nauk nespremenjen, kri teče dalje. Papež Benedikt XVI. je pred kratkim oznanil vernikom, da je pokristjanjevanje drugih in drugačnih neodtujljiva pravica in dolžnost Katoliške cerkve in da je evangelizacija glavna naloga cerkve, pri čemer je kot glavne nevarnosti, proti katerim se morajo katoliki neusmiljeno boriti, označil materializem, relativizem in laicizem. V boju proti temu zlu katolik ne sme nikoli popuščati ali sklepati kompromisov. S temi besedami je sedanjí papež potrdil katoliško „vojno“ proti nekatoliškemu. Hude kršitve se nadaljujejo, kar bo tudi prikazano v nadaljevanju. Zanimivo je tudi, da je cerkveni zbor v Florenci (1438-1445) določil, "da ima sveti apostolski sedež in rimski škof prvenstvo nad vsem svetom." (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjeva družba Celje, 1997, št. 434) Zato tudi ni čudno, da mnogi predsednik držav ali vlad romajo k papežu v Vatikan. Očitno mu mnogi še vedno priznavajo državniški oz. politični primat. Papež si celo lasti pravico soditi državnim poglavarjem o kršitvi cerkvenih zakonov in o vsem kar ima značaj greha (Zakonik cerkvenega prava kanon 1405).

3. Biblija v mnogih delih torej, seveda ne samo v zgoraj navedenih, vsebuje skrajno negativne vsebine. Gre za izjemno nemoralne, surove, k nasilju, uničevanju, morjenju in ubijanju vzpodbujajoče vsebine. Gre za vsebine, ki hujskajo k hudodelstvu, rasnemu in drugemu sovraštvu in k vojni. Vse te vsebine lahko škodujejo zdravemu moralnemu razvoju ljudi do 18. leta, vzbujajo surove instinkte, brezčutno, do usode in trpljenja drugih otopelo mišljenje ali ga intenzivirajo. Bralci, posebej mladina, so lahko zaradi sprejemanja negativnih biblijskih sporočil, zapeljani k nasilju, zločinom ali drugim kaznivim ravnanjem, ker se jim zdi takšno ravnanje sprejemljivo, zgledno, čudovito in vredno posnemanja. Negativni biblijski deli lahko spodbujajo tudi rasno in drugo sovraštvo, saj z vplivanjem na strasti zbujejo sovražen odnos do oseb, ki pripadajo drugim rasam, delom prebivalstva ali narodom in so tako primerni, da pripravijo ugodna tla za sovraštvo, kampanje ali celo konkretne izgrede proti drugačnim, torej tistim, ki niso na "liniji" Katoliške cerkve. Seveda te vsebine povečujejo tudi vojne, kot že navedeno, saj gre tudi za prikaze množičnih umorov, ki so privlačni za mnoge, predvsem mladino, ki mnogokrat meni, da je to nesporno in da so po volji boga. Gre za socialno etične dezorientacije, gre za situacije, kjer je človek postavljen v položaj objekta, saj je na nivoju, ki nima povezave s človekom in njegovim dostojanstvom. Tukaj gre za razna pohabljenja, grozote, scene mučenja in drugo. Pri vsem tem gre za kriminalna, okrutna, življenjsko nevarna ravnanja, ki so v nasprotju tudi s človekovim dostojanstvom in ki lahko bistveno odstopajo od ciljev vzgoje, ki so v pluralni družbi zapisani predvsem v ustavi, zlasti človekovo dostojanstvo, in v drugih ustavnih pravicah, pa tudi v pedagoških spoznanjih in vrednostnih merilih, ki se ujemajo z ustavo in o katerih obstaja soglasje družbe. V mnogih primerih naj bi bog dal neke vrste generalno pooblastilo za smrtne obsodbe nad tistimi, ki ne spadajo v krog izbrancev. Kot bo razvidno iz nadaljnjih navedb, je takšna biblijska vsebina pripeljala tudi do nepredstavljivega števila ubitih živih bitij, ki jih lahko mirne vesti imenujemo žrtve cerkve oz. Katoliške cerkve. Pisci Biblije so iz Jahveja naredili vojnega boga, ki brezobzirno ukazuje osvajalne pohode ter poziva k morjenju in ubijanju, plenjenju in posiljevanju. Gre za milijarde nedolžnih živih bitij, tako od ljudi do živali. Predpisi Ženevskih konvencij so s takšnim biblijskimi navodili degradirani. Ko so po nalogu papeža Urbana II. leta 1095 križarji napadli Jeruzalem in do gležnjev bredli v krvi ubitih Saracenov, so se lahko sklicevali na biblijske nauke Stare in Nove zaveze. Katoliška cerkev je v preteklosti preganjala Jude in vzpostavila pogoje za pregon Judov s strani drugih. Adolf Hitler je v zvezi s tem dejal: "Delam samo to, kar že tisoč petsto let dela cerkev, vsekakor temeljiteje". "Tako sem danes prepričan, da ravnam v smislu vseмогоčnega Stvarnika: s tem ko se obranim Judov, se bojujem za Gospodovo delo." je še dejal katolik Adolf Hitler, ki ga Katoliška cerkev ni izključila oz. izobčila iz svojih vrst,

čeprav je pobil milijone ljudi. Očitno pregon Judov in pobijanje ljudi ni zločin po katoliškem nauku. "Stroga dolžnost vesti vsakega kristjana je zatirati izrojeno judovstvo" je v 20. stoletju izjavil škof Göllner iz Linza.

V demokratični družbi se lahko upošteva samo tisti verski nauk, ki je vreden spoštovanja in ne krši človekovih pravic. Katoliški nauk temu v mnogih delih ne odgovarja. Po presoji zgodovinarja Karlheinz Deschnerja na svetu ni organizacije, ki bi bila "v antiki, vključno s srednjim in novim vekom ter posebno v 20-tem stoletju tako obremenjena z zločini, kot krščanska cerkev, prav posebno rimsko-katoliška cerkev". In nekdanji jezuit grof Hoensbroch ugotavlja: "Papeži so bili stoletja na vrhu morilskega in krvavega sistema, ki je poklal več ljudi, povzročil več kulturnih in socialnih pustošenj kot katerakoli vojna, kot katerakoli epidemija, v imenu Boga in v imenu Jezusa Kristusa." "Papeži niso bili samo morilci velikega stila, temveč so umor naredili tudi za pravno načelo krščanske cerkve in pogoj za odrešitev", je izjavil Lord Acton, katoliški zgodovinar. Papež Pij XII. je po drugi svetovni vojni grozil s cerkvenim izobčenjem vsakega, ki bi si pri volitvah drznil glasovati za komunističnega namesto katoliškega kandidata, je izjavil Michael Baigent, avtor "Jezusovega zaupnega gradiva". Don Pierino, bivši duhovnik, je Vatikan označil za zemeljski paradiž bogatašev in oblastnikov in rekel, da je Vatikan včasih dvoumno in sprijeno središče politike (Dnevnik, 5.3.2008). Seveda ni spregledati niti dejstva, da sta se obe največji vojni 20. stoletja začeli v Evropi, katere večina prebivalcev je permanentno vzgajana v biblijskem duhu, saj so krščanske cerkve cerkve okolja. Tudi ni odveč omeniti, da so države, kjer prevladujejo krščanske cerkve, tako katoliška, protestantska oz. druge, največje uničevalke okolja in porabijo največ denarja za vojsko. Tako je samo ZDA, tam pa je Biblija v skoraj vsakem domu, v letu 2007 porabila za vojsko in vojne, ki jih vodi, neverjetnih 351 milijard EUR (slovenski državni proračun je okoli 10 milijard EUR). Sledijo v glavnem države, kjer je večina prebivalstva krščanske vere (Velika Britanija, Francija, Nemčija – vsaka od njih porabi med 20 in 40 milijard EUR), med njimi pa sta se vrinili Kitajska in Japonska, ki vedno bolj prevzemata zahodne obrazce vedenja oz. družbenega razvoja. V "krščanskih" državah, torej državah, kjer so krščanske cerkve cerkve okolja, je tudi večina od 10.000 jedrskih glav, ki jih lahko takoj namestijo na rakete ali letala, od tega jih je več kot 5.000 v Rusiji in več kot 4.000 v ZDA (Indirekt, 10.6.2008).

4. Biblija je v mnogih pogledih knjiga, ki ogroža mladino. Moralno ogroža otroke in mladostnike, ker drastično oporeka vzgojnim ciljem pluralistične družbe po merilih sodobne družbe, ki so vsebovana v ustavah in drugih predpisih modernih držav. Biblija posurovlja, ker prebuja surove instinkte in ob trpljenju drugih vzbudi brezčutno otopelost. Biblija je knjiga, ki vzpodbuja k nasilju in zločinu, saj podpihuje tudi sovraštvo do drugovercev, prav posebno ves čas do Judov in kot je videti v zadnjem času, tudi do muslimanov. Biblija v svojem negativnem delu vedno znova krši človekovo dostojanstvo, ki je vir človekovih pravic. Okoliščina, da je Biblija kljub svoji nečloveškosti in okrutnosti standardno delo tako imenovanega krščanskega zahoda, ne zmanjšuje nevarnega učinka na mladino, temveč ga celo krepi. Če "Sveta knjiga" priporoča take okrutnosti, potem znatno znižuje tolerančni prag raznih grozodejstev. Kdor dopušča obstoj takšnih nevarnih in sovražnih delov obravnavane verske knjige, jemlje v zakup, da se bo nekoč, ko bodo okoliščine to dovoljevale, zopet delalo hudo nasilje v imenu Biblije oz. boga. Seveda je vse to s slovensko ustavo popolnoma nezdržljivo. Kdor je v Sloveniji odgovoren za varstvo otrok in mladostnikov in molče sprejme brutalna biblijska priporočila, je lahko sokriv za ogrožanje duševnega in moralnega razvoja otrok in mladostnikov. Biblija pa ni samo knjiga, ki ogroža mladino. Po mnenju več kot ducata slovenskih novinarjev, urednikov in piscev, je najškodljivejša knjiga na svetu. Spodbudila je nemalo vojn, navdihovala morilce in upravičevala množično ubijanje (Jana, 12.7.2005). V Hongkongu so nadzorni organi cenzure prejeli dva tisoč pritožb nad nespodobnostmi v Bibliji (RTV Slovenija – Kultura, 21.5.2007).

5. "To sem moral storiti. Bog je moja priča." S temi besedami je 59-letni družinski oče iz Ratzenburga povedal, da je z nožem zabodel najstarejšega sina (22). Oče strogo veruje v Biblijo in se je prepiral s sinom, ki Biblije ni jemal tako dobesedno (Mahnmal Aktual, 2/07). Biblija daje očetu prav: "Če ima kdo trmoglavega in upornega sina, ki ne posluša ne očetovega ne materinega glasu in ju ne uboga, čeprav ga strahujeta, naj ga oče in mati primeta in peljeta k mestnim starešinam, k vratom njegovega kraja. Rečeta naj starešinam njegovega mesta: "Ta najin sin je trmoglav in uporen, ne posluša najinega glasu, požrešen je in pijanec."Potem naj ga vsi možje njegovega mesta posujejo s kamenjem, da umre. Tako odpravi zlo iz svoje srede! Ves Izrael naj to sliši in se boji." (5 Mz 21,18-21). To torej piše v peti Mojzesovi knjigi. Oče je ravnal po krščanskem nauku, da je potrebno Biblijo uresničevati. Iz tega je tudi razvidno, kakšno izjemno nevarnost predstavlja Biblija. Po cerkvenem pravu oče ni odgovoren za umor svojega sina, saj je samo izvrševal navodilo iz Biblije.

6. Cerkevni člani so posebej sovražni do tujcev. V sociološki raziskavi prof. Heitmayerja, ki je bila izvedena v letih 2002 do 2005 so nemškimi državljanom predložili izjave kot npr. "V Nemčiji živi preveč tujcev" ali "Muslimanom naj se prepove priseljevanje v Nemčijo" in pri tem ugotovili, da se reakcije cerkvenih članov razlikujejo do necerkvenih, saj so se pripadniki ene od obeh velikih nemških cerkva izkazali za bolj sovražne do tujcev kot tisti brez veroizpovedi. Za te cerkvene pripadnike velja tudi, da so bolj nagnjeni k rasizmu, k islamofobiji, k homofobiji, antisemitizmu in močneje poudarjajo ustaljene predprave (Mahnmal Aktual, 2/06).

7. Kaj se zgodi, če ljudje berejo določene izseke Biblije, npr. takšne, ki govorijo o posilstvu ali o pogromih v imenu Boga, kjer ni prizaneseno niti ženskam niti otrokom. Psihologi univerze Michigan so naredili poskus. Po vsakokratnem branju so testne osebe s pomočjo gumba povzročile zvok. Iz jakosti tega zvoka so raziskovalci sklepali, da branje omenjenih mest dela ljudi agresivne. Suddeutsche Zeitung (28.3.2007) je to komentiral z besedami, ali ne bi bilo Biblijo opremiti z opozorilom za mladoletnike. Šole, kjer narašča nasilje, bodo verjetno razmislile o nakupu Svetega pisma (Mahnmal Aktual, 3/07).

8. Sveto pismo ima doma večina Američanov. Neka javnomnenjska raziskava je pokazala, da Američani izmed vseh knjig najraje berejo Sveto pismo. Doma ga ima 92 % Američanov, v povprečnem gospodinjstvu pa so kar trije izvodi (Žurnal24, 11.4.2008). Bolj ali manj podobno je tudi v drugih zahodnih družbah. Zato je vpliv Biblije v zahodnem svetu ogromen. Nihče natančno ne ve, kako zelo so mračna biblijska navodila vplivala in še vplivajo na odgovorne v družbi in državi. Nerazumljivo bi bilo misliti, da Biblija tipičnega zahodnega človeka, na to pa je bil navajan od rojstva in na katero ga obvezuje cerkev, še posebej, če je bil krščen, ne oblikuje do dna duše. Nihče ne ve, kako se indoktrinacija v zgodnjem otroštvu "z biblijskimi pripovedmi" odraža preko človekove zavesti. Vsekakor pa obstaja negativna biblijska dediščina v podzavesti mnogih ljudi in seveda tudi celotne zahodne družbe. Ni naključje, da je Ronald Reagan, ki je kot vsi ameriški predsedniki, prisegel na Biblijo, na višku hladne vojne označil Sovjetsko zvezo za „kraljestvo zla“ in govoril o atomskem Harmagedonu. Tudi sedanji ameriški predsednik Bush govori o osi zla. Po biblijskih priporočil se je npr. ravnal tudi umrli hrvaški predsednik Franjo Tuđman, ki se je v svoji knjigi *Zmote zgodovinske resnice* iz leta 1989 v opravičilo za genocid nad narodnimi manjšinami izrecno skliceval na Biblijo. Mladi ljudje, ki berejo Biblijo, mogoče menijo, da je npr. sovraštvo do tujcev ali homoseksualcev pozitivno, saj naj bi vse to izhajalo od boga. Mnogi politiki govorijo o religiozni toleranci, vendar to ponavadi pomeni samo versko svobodo lastne cerkve. Vpliv Vatikana na EU je ogromen (Martin Schulz, predsednik evropskih socialistov - Indirekt, 4.4.2008). Katoliška cerkev je eden najvplivnejših in geostrateško najpomembnejših igralcev na mednarodnem odru, je izjavil Laris Gaiser, vodja

centra za raziskave svetovnih vprašanj Globis Europe iz Verone (Mag, 12/2008). Papež Janez Pavel II. je celo izjavil, da ima Katoliška cerkev pravico in dolžnost posredovati pri svetovni ureditvi (Delo, 2.7.1998). Verjetno bi vsako drugo organizacijo s takšnim verskim naukom, torej z naukom, ki v mnogih delih nasprotuje ustavi in ogroža velik del populacije, že zdavnaj prepovedali. Še posebej tudi zaradi tega, ker Katoliška cerkev z grožnjami o večnem prekletstvu drži v "šahu" množice, saj trdi, da ni odrešenja izven njene cerkve in da tisti, ki so zunaj te cerkve, pristanejo v večnem peklu in tam trpijo večne muke. Večno naj bi bili ločeni od Boga. Z večnim peklom tradicionalno krščanstvo drži v šahu tako svoje člane kot nečlane. Tako bi bilo mogoče reči, da gre v tem pogledu za religijo strahu. In če se k temu doda še prisilni krst dojenčkov in dejstvo, da iz Katoliške cerkve ni mogoč celovit izstop ter da nekdo, ki je bil krščen kot dojenček, ostane del cerkve tudi po formalnem izstopu, pri čemer mu obveznosti v glavnem ostanejo, saj ga vežejo vsi cerkveni in božji zakoni, razen kanonične oblike poroke, izgubi pa pravice, za povrh pa je zaradi formalnega izstopa kaznovan še z izobčenjem, torej večnim peklom, je jasno, da gre za nauk, ki hudo krši temeljne pravice ljudi (svoboda vesti, osebno dostojanstvo, osebna varnost, ...) in je v nasprotju z ustavo. V cerkvenem okolju zahodnih držav je mnogo zlorab otrok in mladostnikov, mnogo pedofilskih afer katoliških duhovnikov. Številke pedofilskih duhovnikov gredo v tisoče, žrtev v deset tisoče, v stotine milijonov dolarjev pa gredo odškodnine, ki jih je že morala cerkev plačati žrtvam ali pa jih bo še morala. Seveda pa je mnogo pedofilov tudi med cerkvenimi laiki. Glede na to, da so ti člani cerkve, je jasno, da gre tudi v tem primeru za cerkveno pedofilijo. Ker so v mnogih državah katoliki v večini, je jasno, da je cerkvene pedofilije bistveno več kot pa necerkvene. Zlorabljene žrtve mnogokrat leta in leta duševno trpijo zaradi ponižanja, duhovniki pa so bili v mnogih primerih predstavljeni drugam, namesto da bi se znašli v kazenskem postopku na civilnem sodišču. Jezuit in psihoterapevt Rupert Lay je v nekem intervjuju za časopis Die Woche rekel, da je polovica pacientov, ki so prišli k njemu na terapijo, zbolela zaradi izkušenj, ki so jih s cerkvijo imeli v otroštvu in mladosti.

9. Do česa vsega je pripeljala krvava dediščina Biblije, je razvidno tudi iz naslednjega (povzeto in prirejeno po brošuri *Bo prišla Biblija na indeks mladini nevarnih spisov*):

Ni čudno, da je v preteklosti cerkev, ki svoje temeljne zakone vidi v Bibliji, postala največja zločinska organizacija v zgodovini in ima na vesti na milijone mrtvih. V njeni Bibliji, ki jo vse do danes priznava brez pridržkov, je bilo vse vnaprej zapisano, kot da je to volja Boga: križarske vojne, množični pomor drugače verujočih, sežiganje čarovnic, najokrutnejše metode mučenja in zasužnjevanja oz. genocid nad celimi plemeni. Pri tem so se često izrecno sklicevali na Biblijo. Tako že "sveti" Ambrozij, ki je zahteval uničenje Gotov, ker so bili privrženci arianske vere in jih je primerjal z biblijskim ljudstvom Gog, ki ga Jahve meče ujedam; ali "sveti" Avguštin, ki je s sklicevanjem na Biblijo, pozival k nasilju nad manihejci in zahteval uničenje tujih obrednih krajev; ali Martin Luter, ki je pod stalnim sklicevanjem na Biblijo, predvsem na Mojzesa, pozival k sežiganju judovskih sinagog in k ubijanju kmetov. Biblijska vojna mistika je zajela tudi škofo 20. stoletja: tako je katoliški kardinal, zagovornik Stare zaveze, Faulhaber, v 1. svetovni vojni slavil nemški vojni pohod nad Francijo kot "zmagoslavje navnega svetovnega reda nad državno bogu sovražno idejo", medtem ko je evangeličanski deželni škof Hans Meiser v 2. svetovni vojni slavil Boga, "ker so naše armade na bojiščih Flandrije slavile zmago, kakršne v zgodovini narodov ni najti."

Ves obseg zločinske cerkvene zgodovine, ki temelji na Bibliji, je bil pred nekaj časa zbran v dokumentaciji *Iniciativa Spomenik milijonskim žrtvam cerkve*, ki je v nadaljevanju podana v odlomkih:

Inkvizicija

Čeprav so se gibanju katarov in valdenžanov predvsem v južni Franciji, pa tudi v Italiji in Nemčiji, kljub nenehnemu preganjanju drugače verujočih, pridruževali vse številnejši privrženci, je na koncu 12. stoletja cerkev organizirala zbirokratizirano in totalno pranje možganov v obliki inkvizicije. Inkvizicija (lat. "anketiranje") je bila po navedbi Spiegla (1.6.1998) "predhodnica gestapa, KGB-ja in stasija." V Evropi je med 13. in 18. stoletjem zahtevala najmanj milijon, po drugih cenitvah deset milijonov človeških življenj (Spiegel, 1.6.1998). Na enega sežganega "krivoverca" (gr. Katharoi, čisti), je prišlo približno desetkratno število ljudi, ki so bili obsojeni na dolgoletno ječo ali na težka ponižanja: nošenje znamenj, redno bičanje ali naporna romanja. Kdor je enkrat prišel v mline inkvizicije, ni imel nobenih možnosti, da se reši. Pogosto so ga z dolgoletnim jetništvom v temnicah naredili vdanega in z mučenjem izsilili "priznanje". Njegovo imetje so zaplenili, velik del je pripadel cerkvi; njegovi svojci so večinoma ostali na cesti brez sredstev. Nihče se jim ni upal pomagati.

Inkvizicija je začela s "križarsko vojno proti krivovercem" (1209-1229) - katarom v južni Franciji. Le-te so v naslednjih desetletjih popolnoma iztrebili.

Katoliška cerkev je nekaj inkvizitorjev (npr. Arbues, Arnaud) razglasila celo za blažene in svetnike. Vsako leto se cerkev 30. maja spominja svetega Ferdinanda II. Kastilskega z besedami: "Z lastnimi rokami je prinesel poleno za sežig krivovercev." (Dnevnik, 25.9.1999)

Križarske vojne

Med 1096 in 1291 letom je bilo na pobudo papežev v "Sveti deželi" Palestini sedem križarskih vojn, ki so po oceni pisatelja Hansa Wollschlägerja ("Die bewaffneten Wallfahrten nach Jerusalem", Oborožena romanja v Jeruzalem) terjale skupno 22 milijonov človeških življenj. Pri osvajanju Jeruzalema (1099) je bilo v morilski sli ubitih 70.000 Judov in muslimanov - celotno prebivalstvo mesta. Vitezi, s katerih se je še cedila kri, so nato šli "jokaje od veselja... tja, da bi počastili grob našega Odrešitelja in se Mu tako zahvalili" - tako očividec ("*Die Kreuzzüge in Augenzeugenberichten*", dtv-Taschenbuch, 1971, str. 101, Križarske vojne iz vidika očividcev).

Pomor Judov

Prve žrtve prve križarske vojne so bili Judi v Porenju, ki so jih na tisoče pobili sfanatizirani "romarji". Nahujskal jih je nek menih. Leta 1298 leta je bilo pri tako imenovanem "govedinapogromu" v Frankenu ubitih 4.000 do 5.000 Judov - 700 v Nürnbergu, 841 v Würzburgu itn. V letih 1348-1350 je bilo v celotnem nemško govorečem prostoru popolnoma izbrisanih približno 300 judovskih skupnosti. Judom so pripisovali krivdo za kugo ali druge dogodke. Tla so pripravila dolgoletna obrekovanja in pravna diskriminacija Judov na pobudo cerkve (npr. nošenje "judovskega znaka" na oblačilu).

Pomor "poganov"

Tako kot proti "poganom" sredozemskega prostora so se tudi v srednjem veku neusmiljeno bojevali proti še ne pokristjanjenim germanskim in slovanskim plemenom ter jih silili h krstu. Od pokola Sasov v 9. stoletju pod Karlom "Velikim" se vleče malo znana krvava sled skozi nemško zgodovino do križarske vojne proti Vendom 1147. Vse te vojne, pokoli in ciljana pustošenja celih področij so se vedno dogajali pod pretvezo spreobračanja "poganov". K temu so pozivali številni škofi ali so se sami udeleževali s svojimi enotami. Ujetnike so večinoma postavili pred izbiro ali krst ali smrt. Na enak način je postopal nemški viteški red v vzhodni Prusiji. Osvetlitev tega najdemo v *Kriminalgeschichte des Christentums* (Kriminalna zgodovina krščanstva) Karlheinz Deschnerja v knjigah 4 (str. 457 isl.), 5 (str. 46 isl., 146 isl., 350 isl., 563 isl.) in 6 (med drugim str. 457 isl.).

Osvajanje Amerike

Prvih 50 let, ko so katoliški Španci odkrili Ameriko je v karibskem prostoru že stradalo milijon Indijancev - pomorili so jih, s prisilnim delom do smrti mučili ali so umrli zaradi infekcij. Po 150 letih je v vsej Ameriki umrlo 100 milijonov ljudi - nad 90% prebivalstva (Südwestpresse, 2.5.1992). Katoliški teolog Leonardo Boff ima osvajanje Amerike za "največji genocid vseh časov". (Publik-Forum, 31.4.1991) Španci so z Indijanci ravnali huje kot z živalmi ter jih masakrirali na najgrozovitejši način. "V čast apostolov in Jezusa Kristusa", kot so rekli, so vsakokrat nad ognjem obesili 13 Indijancev, tako da so se hkrati zadušili in zgoreli. Indijance so gnali v lovilne jame z zašiljenimi koli, jih pohabili ali so njihove otroke žive metali psom. Preden so sežgali Kazike Hatuaya, so ga vprašali, če se bo dal krstiti, da bi vsaj prišel v nebesa. Vprašal jih je, če tudi kristjani pridejo v nebesa. Ko so mu to potrdil, je Kazike "takoj in brez razmišljanja" odgovoril "da tja noče, ampak gre raje v pekel, da takih okrutnih ljudi ne vidi več niti da bi se moral zadrževati, kjer so oni prisotni." (taz 21.1.87).

Trgovina s sužnji

Že v starem veku se je cerkev energično borila za ohranitev suženjstva. Ni čudno: Sama je imela sužnje, katerih osvobajanje je bilo prepovedano. Iz najdenčkov in nezakonskih otrok (npr. tistih od duhovnikov) so naredili cerkvene sužnje. Francoski nacionalni svetnik Martin iz Toursa je imel npr. 20.000 sužnje. (Deschner, *Kriminalgeschichte des Christentums*, knjiga 3, str. 524) Cerkev tudi ni nasprotovala, ko so po odkritju Amerike vse do 19. stoletja zaslužili 13 milijonov Afričanov in jih prepeljali na novi kontinent. Nasprotno: Papež Nikolaj V. je v svoji buli "Divino amore communiti" z dne 18. junija 1425 suženjstvo uzakonil, tako da je portugalskega kralja pooblastil, da "osvoji dežele nevernikov, njihove prebivalce prežene, jih podjarmi in jih prisili na večno hlapčevstvo." Tudi Kolumb ni imel pomislekov, ker so "pogani že tako in tako obsojeni na večno prekletstvo". V Sevilli je celo škof Rodriguez de Fonsca spočetka sam stal za prodajo indijanskih sužnje. (Friedhelm v. Othegraven in "Litanei des Weißen Mannes", str. 102, Litanija belega človeka) Cerkvena država je ena zadnjih evropskih držav odpravila suženjstvo šele leta 1838.

Preganjanje čarovnic

Vodič za sistematsko preganjanje in pobijanje "čarovnic" je bila knjiga Der Hexenhammer dveh dominikanskih menihov, izdana 1488 s papeževim dovoljenjem za tisk. Vatikan je to blaznost še dodatno zavaroval s papeško bulo. Zaradi čarovniške blaznosti so v Evropi do konca 18. stoletja umirale pretežno ženske (Main Echo, 12.3.99), Deschner ocenjuje "žrtve cerkvene čarovniške blaznosti" na 9 milijonov (Deschner, *Abermals kräfte der Hanh*, str. 347, Ponovno je zakikirikal petelin). Mnoge so umrle na tleh današnje Nemčije, med njimi tudi otroci. Tudi tukaj sta obe konfesiji (katoliška in protestantska) v isti meri preganjali domnevne čarovnice, za katere po "mučnem zasliševanju" v strašanskih mukah ni bilo rešitve. Ti zločini so se je končali šele z razsvetljenstvom.

Množično morjenje na Hrvaškem

Še v 20. stoletju dosega krvava sled cerkve grozljivi višek: V "katoliški Hrvaški" je bilo med 1941 in 1943 ubitih tričetr milijona pravoslavni Srbov, pred tem delno še prisilno spreobrnjenih v katoliško vero.

Pri pomorih so na odločilnih mestih sodelovali katoliški duhovniki, predvsem frančiškani. Vatikan je bil o vsem obveščen, s krvavim režimom pa je ravnal z občutno naklonjenostjo. Katoliška hierarhija, na čelu z vikarjem nadškofom Stepincem (1998 ga je papež beatificiral), vse do konca moralno podpira fašistični režim. (prim. Deschner, *Ein Jahrhundert Heilsgeschichte*", knjiga 2, str. 210 isl. kot tudi Vladimir Dedijer, "Jasenovac - Jugoslovanski Auschwitz in Vatikan", 1988)

Genocid v Ruandi

V Ruandi je bilo v 100-ih dneh ubitih 800.000 ljudi. Katoliška cerkev, kateri pripada 70% Ruandčanov, bi edina imela avtoriteto, da zaustavi pokol. Toda "večina njenih duhovnikov in nun je leta 1994 neprizadeto opazovala pokol ali moralcem celo pomagala." (*Spiegel 1/2000*) 14. aprila se je začel pokol v Kibehu, najprej so pobili 15.000 beguncev, ki so iskali zatočišče na območju cerkve. Dva dni je trajalo, preden so jih usmrtili, razsekali, pohabili, pobili, postreljali ali deloma žive sežgali. Priče krivijo duhovnike in nune Katoliške cerkve, da so podpirali genocid nad Tutsiji. Med 7. aprilom in 4. julijem so v 160 cerkvah pobili Tutsije, ki so zbežali v domnevno varna svetišča. Obdolženi danes živijo "za samostanskimi zidovi v Belgiji, vodijo redovniške hiše v Franciji, študirajo teologijo na papeževih univerzah ali v italijanskih cerkvah pridigajo o ljubezni do bližnjega in o odpuščanju." S škofom Misago, tako Spiegel (1/2000), "je ruandska cerkev tako rekoč pod obtožnico." "Ko se je klanje že zdavnaj začelo, so ruandski škofi obljubili Hutu vladi svoje sodelovanje in pozvali prebivalstvo, da se ravna po njihovih ukazih ..." Dve leti po genocidu je skupino ruandskih duhovnikov zapekla vest. "Toda udeležence pogovornega kroga so kazensko premestili; iniciatorjem je Vatikan grozil celo z izključitvijo iz cerkve." Medtem so sodišča v Ruandi obsodila šele dva cerkvena funkcionarja. "Tisti, ki so lahko zbežali, so pod zaščito Vatikana in cerkvenih knezov." Preživeli učenec dolži duhovnika Uwayezuja, da je razred izdal policiji, ki je vse skupaj razsekala do smrti. Edini preživeli učenec, ki je ranjen ušel iz jame, dolži sokrivde škofa Misago in Uwayezuja. Škof Misago sam je duhovniku Uwayezuju preskrbel avto s katerim je pobegnil. Uwayezu zdaj dela v Italiji pod varstvom cerkve. (vsi citati so iz *Spiegla 1/2000* - Mit Weihrauch und Machete) Ozadje: Pod belgijsko kolonialno oblastjo je cerkev najprej podpirala vladajoče Tutsije in tako okrepila nasprotja med Tutsiji in Hutuji. Ko je bila na začetku neodvisnosti vidna zmaga hutujske večine, so jih mnogi katoliški duhovniki začeli podpirati in odobravati njihovo nasilje.

Spričo takega seznama grehov deluje papeževa mea culpa, s katero je pred nekaj časa izzval veliko pozornost, precej mučno. Pod obetavnim, toda obenem dvoumnim naslovom "Priznanje krivde v službi resnice" se glasi priznanje krivde: "V nekaterih časih zgodovine so včasih kristjani dovolili metode nestrpnosti." Tako nezaslišano bagateliziranje človeku vzame sapo. To, čemur papež pravi "včasih", je trajalo kot vemo od 11. do 18. stoletja in je vodilo do sistematskega genocida milijonov ljudi. Vse to niso "dopustili" neimenovani kristjani, temveč so ukazali in izvršili predhodniki papeža Janeza Pavla II. in velikega inkvizitorja kardinala Ratzingerja, sedaj celo papeža - s pomočjo deset tisočev zavedenih vernikov cerkve, ki so jih podredili z grožnjami prekletstva in obljubami odpustkov.

Skupina, ki se imenuje *Svobodni kristjani za Kristusov Govor na gori*, je na to temo napisala papežu Janezu Pavlu II. odprto pismo, v katerem med drugim piše:
Kako bo cerkev pri Bogu dosegla odpuščanje za svojo krvavo sled in verodostojno prikazala, da se kaj takega ne bo ponovilo, če Vaše priznanje krivde sploh ne prizna dejanj in odgovornost podtika drugim? V spovednici od vsakega vernika zahtevate iskreno priznanje s točno navedbo konkretnih grehov. Spoved, ki bi izpadla tako kot Vaše priznanje krivde, bi bila po cerkvenem nauku preprosto neveljavna. Beseda "ubiti", ki je v cerkveni zgodovini dolgo časa nadomeščala besedo "ljubiti", se v Vaši spovedi sploh ne pojavlja, temveč se omenja zgolj v povezavi z usmrtitvijo nerojenega življenja, področje, ki je za Vas nenevarno. Niti z besedo ne omenjate mrtvih v križarskih vojnah, žrtev inkvizicije, sežganih "čarovnic" in umorjenih katarov, valdenžanov, husitov in baptistov.
Vaša cerkev je bila nekoč že veliko naprednejša, ko je npr. Vaš predhodnik Hadrijan VI. leta 1523 priznal, da se je "tudi pri svetem sedežu že nekaj let dogajalo marsikaj gnusnega": Vsekakor napak cerkve ni prevladal na "sinove in hčere". Vam mar Vaši kardinali kurije niso več dovolili iskrenega priznanja, ki ste ga začeli v prejšnjih govorih? Kje je Vaše priznanje o

zasužnjenju črnih bratov in sester, o čemer ste govorili že leta 1985 in priznanje hudodelstev nad indijanskimi praprebivalci, ki ste jih omenili leta 1992? Namesto da bi priznali, da so cerkveni misijonarji po nalogu cerkve izvršili pokole med domorodci "v višjo čast Boga", hladno govorite o "logiki nasilja", ki "so ji kristjani popustili" - seveda v "službi resnice". Pri pošteni spovedi bi človek priznal: "Indijance smo pobili, črnce zasušili, kolonije izropali, sežigali smo drugoverce in čaravnice in skupno na gnusen način umorili na milijone ljudi." Že kar nevarno je Vaše izmikanje pri vprašanju o Judih: "Do dna duše ste razžaloščeni nad obnašanjem vseh, ki so skozi zgodovino" pustili "Jude trpeti". Videti je, da v tej točki popolnoma zavračate krivdo cerkve, čeprav je bila prav ona tista, ki je govorila o "božjih morilcih" in ki je na ta način skozi stoletja stigmatizirala Jude, tako da je Adolf Hitler po lastnem priznanju izpolnil le tisto, kar je cerkev duhovno pripravila. Kdo garantira Judom in drugim cerkvi neljubim religijam, da so resnično varni pred nadaljnjim preganjanjem cerkve, ko pa cerkev noče uvideti svoje moralne soodgovornosti pri holokavstu in namesto tega prav predrzno govori o "poganski ideologiji"?

Po katoliškem nauku ne spada k veljavni spovedi zgolj iskreno kesanje in dober namen, da se starih grehov ne ponovi več, temveč tudi poprava škode. V Katekizmu katoliške cerkve, ki ste ga izdali, piše v št. 1459: "Mnogi grehi povzročijo krivico bližnjemu. Storiti je treba, kar je le mogoče, da se krivica popravi (na primer povrniti ukradene reči, popraviti dobro ime tistega, ki je bil obrekovan, dati odškodnino za poškodbe). To zahteva preprosta pravičnost." Kdaj bo cerkev vrnila svoj tatinski plen, ki je temelj njenega neverjetnega bogastva: premoženje krivovercev, denar "čarovnic", Indijancem ukradene zaklade, posestva, ki so jih pridobili z dokazano ponaredbo listin? Kdaj bo cerkev izpraznila svoje zakladnice, da bi ustanovila svetovni fond za odškodnine - za potomce črncev in Indijancev, ki jih je misionirala, za žrtve preganjanja Judov in tudi za žrtve mučenja današnjih diktatorjev, kar je bilo zato možno, ker je cerkev, kot moralna avtoriteta zahoda, stoletja na grozljiv način kazala, kako se ravna z verskimi, rasnimi in političnimi manjšinami.

Kdaj se bo cerkev osvobodila svojih lastnih naukov nasilja, npr. "svetega" Avguščina, ki je mučenje hvalil kot "zdravljenje za dušo", "svetega" Bernarda Klervinskega, ki je katare gnal v ogenj ali "svetega" Tomaža Akvinskega, ki je krivoverce priporočal državnemu rablju? Kaj res hočete beatificirati moža, kot je Pij XII, ki je zagovarjal Hitlerjevo vojno v Rusiji in molčal ob holokavstu?

In kako je z milijoni krivovercev v onstranstvu, ki jih je poslala v smrt in v večno prekletstvo? In ker jih v Vašem "mea culpa" niti z besedo ne omenjate, ostaja njihova duhovna usoda negotova: Bo cerkev te "uboge duše" osvobodila anateme in zato preklela njihove cerkvene mučitelje?

Če se papež na koncu pontifikata tako polovičarsko odziva na zločine svoje institucije, se vsiljuje kader iz dogodkov z začetka njegovega mandata. Ko je na svojem prvem potovanju v inozemstvo, ki ga je vodilo v Latinsko Ameriko, prispel na otok Haiti in poljubil zemljo, je vstal in navdušeno govoril o prvih verskih poslancih, ki so prišli sem po odkritju kontinenta. Govoril je o času "odrešitve za ta kontinent v čast in slavo Boga" in hvalil cerkev, ki se je konec koncev zavzemala za pravičnost."

Verski poslanci, ki jih je Janez Pavel II. hvalil kot svoje znanilce, so se pojavili koncem 15. stoletja. Njihovo delovanje je opisal španski dominikanec in kasnejši škof Bartolome de las Casas: "Kristjani so vdrli med narod, niso prizanašali niti otrokom niti starcem, niti nosečnicam niti tistim, ki so rodile, razklali so jim telesa ter jih razsekali na kose, nič drugače, kot da bi napadli čredo ovac." Janez Pavel II. je priznal delo misijonarjev "z občudovanjem in hvaležnostjo" ter hvalil njihovo zaslugo pri oznanjanju Kristusa, Odrešitelja, da so branili dostojanstvo domorodcev, zastopali njihovo nedotakljivo pravico, da bi bilo "Božje kraljestvo

... pričujoče pri vaših prednikih" - kot je na letališču zagotovil sprejemnemu odboru. Očividec takratnega dogajanja, Las Casas, je o tem poročal: "Ko so Indijanci v pravični in sveti vnemi ubili nekaj kristjanov, so kristjani izdali zakon, da naj se vsakokrat ubije 100 Indijancev, kadarkoli bodo ubili kristjana." In tako Las Casas poroča naprej: "Zgradili so tudi široke vislice, tako do so se noge skoraj dotikale tal, viseli so v čast Odrešitelja in 12-ih apostolov, po 13 Indijancev na vsakih vislicah, nato pripravili drva in podžgali ogenj ter jih vse žive sežgali." In kaj je rekel papež Janez Pavel II. na Haitiju, kjer se je vse to dogajalo: "In tako je bila cerkev prva instanca na tem otoku, ki si je prizadevala za pravičnost in človeške pravice ..."

Ko so konec 15. stoletja katoliški misijonarji prispeli na Haiti, je bil otok poseljen z indijanskim narodom, ki je bil na visoki ravni in imel pribl. 1,1 milijon prebivalcev. Po nekaj letih jih je bilo samo še 46.000, malo kasneje samo še 1.000. Kaj je rekel papež pri svojem prihodu na Haiti: "Tu je bilo s težavami in žrtvami veliko doseženega ..."

Po nekaj urah poleta z letalom je papež poljubil tla Mehike. V enem svojih govorov je rekel: "Odkar se je 1492 začelo oznanjevanje veselega sporočila v Novem svetu, je vera prispela v Mehiko že po dobrih 20 letih." Kako se je to zgodilo, opisuje Karlheinz Deschner: "Rimu podložni katoličani so pobijali, prebadali, davili, utapljali, sežigali - vse v Božjem imenu in imenu device Marije. Sežigali so kralje, poglavarje in "čarovnice", ves staromehiški vodstveni sloj. Požgali so neštete vasi, mesta, neprecenljive templje, Božje podobe, umetnine, skoraj vso azteško kulturo. Vodja prve mehiške nadškofije frančiškan Juan de Zumarraga, ki ga je papež cenil kot enega največjih "velikih oznanjevalcev veselega sporočila", je posebno izstopal pri izravnavanju kulturnih mest z zemljo. Že leta 1531 je sporočil, da je uničenih več kot 500 templjev in 20.000 poganskih slik ..."

In kaj poroča očividec Las Casas o rimsko-katoliških Božjih poslancih v Mehiki? "Domorodce so veliko manj spoštovali in jim prizanašali kot svoji živini, celo veliko manj kot blato na cestah." Morala je biti pravšnja orgija grozodejstev, pri katerih so psi raztrgali može in žene, dojenčke so razkosali, nosečnice nabadali na kole, rezali roke, nosove, ustnice in prsi, "s pomočjo Boga, svete device in apostola Santiaga", španskega nacionalnega svetnika, katerega domnevni grob v Santiagu de Compostella je bil od visokega srednjega veka naprej veliko zahodno romarsko mesto. (Karlheinz Deschner)

Na nekem potovanju je papež obiskal tudi Brazilijo in prav posebno slavil "apostola in učitelja Brazilije" de Anchieta, kot misionarja, ki je prišel oznanjevati Jezusa ..." S krvjo omadeževana zgodovina brazilske misije ni bila tema za Karola Wojtilo. Misijonar, ki ga je hvalil, je izdal geslo: "Meč in železni bič sta najboljša pridigarja." Papež Janez Pavel II. ga je beatificiral.

Krog se zapira. Domnevna papeževa mea culpa ni iskreno priznanje krivde:

- Ne opravičuje se v imenu cerkve, temveč odriva krivdo na kristjane, na "sinove in hčere".
- Zmanjšuje težo storjenih zločinov; po njegovem katekizmu je spoved, polna izgovorov in izmikanj, neveljavna spoved.
- Niti ne misli na popravo škode - potomcem indijanskih plemen v Latinski Ameriki, žrtvam holokavsta in njegovim potomcem.
- Ne odvrta se od tako imenovanih svetnikov, ki so postali zgled cerkvenih zločinov - ne od Avgušтина, ki je mučenje hvalil kot zdravljenje duše; ne od Tomaža Akvinskega, ki je krivoverce priporočal državnemu rablju, in ne od Pija XII, ki je zagovarjal Hitlerjevo vojno z Rusijo in molčal ob holokavstu. Nasprotno: beatificirati ga hoče.
- Tudi mu ni mar za milijone "krivovercev", ki jih je njegova cerkev poslala v večno prekletstvo; bo njegova cerkev zdaj te uboge duše osvobodila anateme in zato preklela njihove cerkvene mučitelje?
- Bodo beatificiranim papežem, ki so si naložili težko krvavo breme, odvzeli beatifikacijo?

Nič od vsega tega: Cerkev se s to izjavo še malo ni ločila od svoje ideologije in svoje tradicije.

Je organizacija, katere svetna in duhovna moč temelji na morjenju in ubijanju, na indoktrinaciji in grožnjah z večnim prekletstvom; in od vsega tega ni odstopila prostovoljno. Priznanje človekovih pravic ni sledilo *po* cerkvi, temveč *proti* cerkvi. Svojih grmad ni pogasila prostovoljno. Če ji bodo politične razmere spet dovolile, bo svojo nestrpnost ponovno nasilno uveljavila, dokler se ne bo ločila od svoje stare ideologije. Kdor se poglubi v zgodovino te cerkve in se sooči z izgovori papeževega domnevnega priznanja krivde, bo bolje razumel, zakaj Janezovo razodetje govori o pozunanjeni cerkvi in o vlačugi Babilon, ki uživa v bogastvu in se povezuje s temnimi liki svetovne zgodovine in zakaj v razodetju piše: "Pojdi iz nje, moje ljudstvo, da ne boš deležno njenih grehov."

10. V nadaljevanju svoj predlog za prepoved delovanja podrobneje razlagamo glede na posamezne prepovedne točke iz 1. odstavka 12. člena Zakona o verskih svobodi. Seveda so dejanja, ki so jih storili pripadniki oz. člani Katoliške cerkve tudi dejanja te cerkve, saj Katoliška cerkev obstoji iz klerikov in laikov, obojni so občestvo cerkve oz. božje ljudstvo. To je potrdil tudi papež Benedikt XVI., ko je na četrtem kongresu Italijanske katoliške cerkve jasno povedal, da morajo boj za resnico izbojevati katoliški laiki, ki delujejo kot državljani in da je potrebna takojšnja in odločna akcija (Delo, 20.10.2006). Zato so prepovedni razlogi, ki jih je ustvaril član cerkve, ne glede na svoj status v cerkvi, torej ali je laik ali klerik, istočasno tudi prepovedni razlogi, ki se nanašajo na Katoliško cerkev kot organizacijo, saj so jih storili njeni deli. Organizacije oz. celote brez delov namreč ni. Jasno je tudi, da je potrebno vsa dejanja in izjave tako klerikov kot tudi laikov vedno tolmačiti v smislu cerkvenega nauka, opisanega tudi v 2. točki obrazložitve. Torej v smislu tega, da je potrebno odstraniti vse, kar ni katoliško. "Vsi, ki niso katoliški, so krivoverci in bratje Judov", je izjavil Ambrozij "sveti". Jasno je tudi, da to kar reče papež in drugi cerkveni kleriki izven Slovenije, velja tudi za Katoliško cerkev v Sloveniji in za katolike, ki živijo v Sloveniji. Enako veljajo dejanja, ki so bila storjena v smislu katoliške religije izven Slovenije, so tudi navodila za podobna ravnanje v Sloveniji. Ob tem je seveda pojasniti, da je mogoče mnoge dejanske stanove oz. dele katoliškega nauka, ki se pojavljajo v nadaljevanju, uvrstiti pod več prepovednih razlogov. Nekaj, kar je kršitev ustave je npr. lahko tudi spodbujanje k nasilju ali neenakopravnosti ali razpihovanje nestrpnosti ali sovraštva, ...

11. Katoliška cerkev huje krši Ustavo Republike Slovenije, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da trdi, da so pravice dane od Boga (Večer, 17.10.2005) in ne od države, kar je v hudem nasprotju s slovensko ustavo, ki v tretjem členu kot vir pravic določa ljudstvo oz. državo – na ta način Katoliška cerkev sploh ne priznava ljudstva kot temelja oblasti, temveč vsiljuje Boga kot "oblastnika";
- da zahteva od staršev čimprejšni krst dojenčkov (Zakonik cerkvenega prava, kanon 867) in to celo pod grožnjo večnega pekla, pri čemer je sam krst dojenčkov, ki pomeni vstop krščenca v Katoliško cerkev v nasprotju z 41. členom ustave, ki tudi otrokom priznava svobodo vesti in v okviru tega tudi svobodo verske opredelitve. Posledice prisilnega krsta, prisilnega zato, ker otrok ni imel možnosti, da se o tem sploh izreče, so za takšnega otroka zelo hude, saj s krstom dobi velike in zastrašujoče obveznosti v Katoliški cerkvi. Tako se mora krščen otrok podrežati drugim in jim služiti v občestvu cerkve, poslušen mora biti cerkvenim dostojanstvenikom in jih ubogati, pred ljudmi mora izpovedovati vero in se udeleževati apostolske ter misijonske dejavnosti božjega ljudstva (Katekizem katoliške cerkve, št. 1269 in 1270). Jasno je, da mora obstajati v demokratični družbi svobodna privolitev nekoga za sprejem dolžnosti, kar pri krstu dojenčkov oz. otrok ni zagotovljeno. Seveda mora tudi za vstop v neko versko skupnost obstajati svobodna privolitev osebe. Če zaradi starosti ali česa drugega oseba te privolitve ni zmožna podati, je potrebno počakati tako dolgo, da lahko takšna oseba

zavestno, zavedajoč se vseh posledic, poda privolitev ali pa jo odkloni. Tako je tudi po 41. členu slov. ustave. Ker je otrokova korist najvišja vrednota v vzgoji otrok, kar izhaja tudi iz 54. in 56. člena ustave, se postavi vprašanje, ali je v korist otroka, da dobi prej navedene obveznosti, ki ga spremljajo celo življenje in mu nalagajo velika bremena? Ali je v korist otroka, da postane stvar, kar se po nauku Katoliške cerkve zgodi ob krstu? Ali otrok s krstom ne izgubi svojo svobodno osebnost in postane last cerkve? Seveda pa Katoliška cerkev s krstom dojenčkov ne krši samo ustave, temveč tudi lasten nauk, saj po drugi strani uči, da "nikogar ni dovoljeno siliti, da bi se proti svoji vesti oklenil katoliške vere." (Zakonik cerkvenega prava, kanon 748) Uči pa tudi Jezusove besede, da je prvo potrebno učiti in nato krstiti (Mt 28,19). Katoliška cerkev s krstom dojenčkov krši torej slovensko ustavo in svoj lastni nauk. Zanimivo je tudi, da obstaja okoli 10 izobčenj v zvezi z zmotami glede krsta, ki jih je cerkev sprejela na Tridentinskem vesoljnem cerkvenem zboru (1547). Tisti, ki torej ne priznavajo krst, kot to uči Katoliška cerkev, so prekleti in poslani v večni pekel, kjer bodo trpeli pekelske muke – seveda po nauku omenjene cerkve. Ali ne gre tukaj tudi za hude grožnje človekovemu dostojanstvu? Izobčenja so razvidna iz že omenjene knjige Vera cerkve, št. 532 in naslednje. V zvezi s krstom dojenčkov si je potrebno postaviti tudi vprašanje: koliko pedofilije klerikov bi bilo, če bi se ljudje krstili odrasli, kar bi bilo ustavno in seveda edino pošteno do krščencev. Stikov med otroci in duhovniki bi bilo bistveno manj in s tem tudi verjetnost pedofilije. Odpadel bi namreč verouk in podobne dejavnosti;

- da iz Katoliške cerkve ni mogoč celovit izstop, temveč samo formalen, kar je huda kršitev verske svobode oz. svobode vesti iz 41. člena. Poleg tega pa gre v tem primeru tudi za izjemno hudo kršitev človekovega dostojanstva iz 34. člena ustave, kajti dejstvo, da človeka, ki sicer izstopi iz Katoliške cerkve še naprej veže zakramentalna vez s to cerkvijo, saj se krsta ne da zbrisati, kot to trdi cerkev, kar posledično pomeni, da kljub izstopu še vedno ima vse obveznosti, razen kanonične oblike poroke, ki jih je pridobil npr. s prisilnim krstom, ostane pa brez pravic. Ali ne gre pri članstvu v Katoliški cerkvi za neke vrste suženjstvo: krst in s tem vstop ter prejem hudih obveznosti in bremen brez človekovega soglasja in celo brez možnosti izstopa iz cerkve, saj izstop je ali pa ga ni. Če človek formalno izstopi, pa ga po katoliškem nauku čaka še izobčenje, torej večni pekel. Nekdo, ki samo izkoristi pravico do verske svobode oz. svobode vesti, ki mu jo daje ustava, je s strani Katoliške cerkve kaznovan z najhujšo kaznijo, to je z izobčenjem. Ali ne gre v tem primeru za neverjetno sovražnost do ljudi in izjemno hudo kršitev človekovega dostojanstva. In v 21. stoletju še vedno obstaja organizacija, ki tako postopa. In ne samo to: mnoge države, vključno s Slovenijo, celo financirajo njeno dejavnost;
- da za mnoge moralne prekrške predpisuje smrtno kazen, pa čeprav je po slov. ustavi je človekovo življenje nedotakljivo in v Sloveniji ni smrtne kazni (17. člen). To je razvidno tudi iz spodnjih citatov iz Biblije:
 - Čarovnice ne puščaj pri življenju. (2 Mz 22,17)
 - Če kdo prešuštvuje z ženo svojega bližnjega, naj bosta oba usmrčena, prešuštnik in prešuštnica. (3 Mz 20,10)
 - Če kdo leži z ženo svojega očeta, s tem odgrne nagoto svojega očeta; naj bosta oba usmrčena; njuna kri pade nanju. (3 Mz 20,11)
 - Če kdo leži z moškim, kakor se leži z žensko, sta oba storila gnusobo; naj bosta usmrčena; njuna kri pade nanju. (3 Mz 20,13)
 - Če kdo leži s svojo snaho, naj bosta oba usmrčena; ravnala sta sprevrženo; njuna kri pade nanju. (3 Mz 20,12)
 - Če si kdo vzame ženo in še njeno mater, je to krvoskrunstvo; njega in njiju naj sežgejo v ognju, da ne bo krvoskrunstva med vami. (3 Mz 20,14)

- Če kdo spolno občuje z živaljo, naj bo usmrčen; in žival zakoljite! (3 Mz 20,15)
- Če se ženska približa kateri koli živali, da bi se z njo parila, ubijte žensko in žival; naj bosta usmrčeni; njuna kri pade nanju! (3 Mz 20,16)
- Človek pa, ki bi predrzno ravnal, tako da ne bi poslušal duhovnika, ki tam opravlja službo GOSPODU, tvojemu Bogu ali sodnika, ta človek mora umreti; ... (5 Mz 17,12)
- Če ima kdo trmoglavega in upornega sina, ki ne posluša ne očetovega ne materinega glasu in ju ne uboga, čeprav ga strahujeta, naj ga oče in mati primeta in peljeta k mestnim starešinam, k vratom njegovega kraja. Rečeta naj starešinam njegovega mesta: "Ta najin sin je trmoglav in uporen, ne posluša najinega glasu, požrešen je in pijanec." Potem naj ga vsi možje njegovega mesta posujejo s kamenjem, da umre. Tako odpravi zlo iz svoje srede! Ves Izrael naj to sliši in se boji. (5 Mz 21,18-21)
- Kdor udari svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo. (2 Mz 21,15)
- Kdor ugrabi človeka, naj ga je že prodal ali ga najdejo v njegovih rokah, naj bo kaznovan s smrtjo. (2 Mz 21,16)
- Kdor preklinja svojega očeta ali mater, naj bo kaznovan s smrtjo. (2 Mz 21,17)
- Kadar vol do smrti pobode moža ali ženo, naj bo vol kamnan in njegovo meso se ne sme jesti; gospodar vola pa naj bo brez kazni. Če pa je vol že prej bodel in je bil njegov gospodar posvarjen, pa ni pazil nanj, in je vol usmrtil moža ali ženo, naj bo vol kamnan, pa tudi njegov gospodar naj bo usmrčen. (2 Mz 28-30)
- In GOSPOD je spregovoril Mojzesu ter rekel: "Pelji preklinjevalca iz tabora in vsi, ki so ga slišali, naj mu položijo roke na glavo. Nato naj ga vsa skupnost kamenja! Izraelovim sinovom pa spregovôri in reci: ›Kdor koli preklinja svojega Boga, si nakoplje greh in kdor sramoti GOSPODOVO ime, naj bo usmrčen. Vsa skupnost naj ga posuje s kamenjem. Naj bo tujec ali domačin: ker je sramotil Ime, mora umreti. Kdor ubije katero koli človeško bitje, naj bo usmrčen. Kdor ubije žival, naj jo povrne, žival za žival. Kdor svojemu rojaku prizadene poškodbo, naj mu storijo, kakor je storil: zlom za zlom, oko za oko in zob za zob; kakor je on prizadel človeka, tako naj prizadenejo njega. Kdor ubije žival, naj jo povrne, kdor pa ubije človeka, mora umreti. In to pravo imejte za tujca kakor za domačina; kajti jaz sem GOSPOD, vaš Bog.‹" Mojzes je to povedal Izraelovim sinovom. In odpeljali so preklinjevalca iz tabora in ga posuli s kamenjem. Izraelovi sinovi so storili tako, kakor je GOSPOD zapovedal Mojzesu. (3 Mz 13-23)
- Bog ga je izpeljal iz Egipta; rogove ima kakor bivol. Požira narode, njemu sovražne, drobi jim kosti in jih predira s puščicami. (4 Mz 24,8)
- GOSPOD je govoril Mojzesu in rekel: "Napadajte Midjance in jih bijte! Kajti sovražno so ravnali z vami, ko so vas z zvijačo zapeljali v zadevi Báal Peórja in svoje sestre Kozbí, hčere midjanskega kneza, ki je bila ubita na dan nadloge zaradi Peórja." (4 Mz 25,16)
- S krvjo upijanim svoje puščice in moj meč bo jedel meso: s krvjo pobitih in ujetih, z dolgolasimi glavami sovražnika. (5 Mz 32,42)
- Rekel jim je: "Tako govori GOSPOD, Izraelov Bog: ›Pripnite si vsak svoj meč k boku, pojdite po taboru sem in tja, od vrat do vrat, in vsak naj ubije svojega brata, prijatelja in soseda!‹" Levijevi sinovi so storili po Mojzesovi besedi in tisti dan je padlo izmed ljudstva približno tri tisoč mož. (2 Mz 32,27-28)
- Ko se približaš mestu, da bi ga napadel, mu najprej ponudi mir! Če ti odgovori miroljubno in se ti odpre, naj ti bo vse ljudstvo, ki se najde v njem, dolžno opravljati tlako in ti služiti. Če pa ne sklene miru s teboj, ampak se hoče bojevati,

ga oblegaj! Ko ti ga GOSPOD, tvoj Bog, da v roke, pobij vse moške v njem z ostrino meča! Le ženske, otroke, živino in vse, kar je v mestu, ves plen v njem zapleni zase in uživaj plen svojih sovražnikov, ki ti ga da GOSPOD, tvoj Bog! Tako stôri z vsemi mesti, ki so zelo daleč od tebe in niso izmed mest tehle narodov! Toda v mestih teh ljudstev, ki ti jih GOSPOD, tvoj Bog, daje kot dedno posest, ne puščaj pri življenju ničesar, kar diha, temveč z zakletvijo popolnoma pokončaj Hetejce, Amoréjce, Kánaance, Perizéjce, Hivéjce in Jebusejce, kakor ti je zapovedal GOSPOD, tvoj Bog, da vas ne naučijo počenjati vseh gnusob, ki so jih počenjali svojim bogovom, da se ne pregrešite proti GOSPODU, svojemu Bogu! (5 Mz 20,10-18)

- GOSPOD je govoril Mojzesu in rekel: "Maščuj se Midjâncem za Izraelove sinove! Potem boš pridružen svojim ljudem." Nato je Mojzes govoril ljudstvu in rekel: "Oborožite izmed sebe može za vojsko! Naj gredo nad Midjân, da nad njim opravijo GOSPODOVO maščevanje. Po tisoč iz vsakega Izraelovega rodu jih pošljite v vojno!" ... Šli so v vojno zoper Midjânce, kakor je GOSPOD zapovedal Mojzesu, in pobili vse moške. Poleg drugih, ki so jih prebodli, so ubili tudi midjânske kralje: Evíja, Rekema, Curja, Hura in Reba, pet midjânskih kraljev. Tudi Bileáma, Beórjevega sina, so ubili z mečem. Izraelovi sinovi so odpeljali midjânske žene in njihove otroke kot ujetnike in vzeli kot plen vso njihovo živino in vse črede in vse imetje. Vsa mesta, kjer so prebivali, in vsa šotorišča so požgali z ognjem. In vzeli so, kar so uropali, in ves plen, ljudi in živino, in pripeljali k Mojzesu in duhovniku Eleazarju in skupnosti Izraelovih sinov ujetnike in plen in vse, kar so uropali, v tabor na Moábskih planjavah ob Jordanu pri Jerihi. ... Zdaj torej pobijte vse otroke moškega spola; prav tako ubijte vsako žensko, ki je že spoznala moža in ležala z moškim! (4 Mz 31,1-17)
- In GOSPOD je rekel Mojzesu: "Vzemi vse poglavarje ljudstva in jih daj obesiti na soncu pred GOSPODA, da se njegova jeza umakne od Izraela!" Mojzes je rekel Izraelovim sodnikom: "Vsak naj od svojih mož pobije tiste, ki so se vdali Báal Peórju." (4 Mz 25,4-5)
- In glej, prišel je nekdo izmed Izraelovih sinov in je pred očmi Mojzesa in vse skupnosti Izraelovih sinov, ko so ti jokali pri vhodu v shodni šotor, pripeljal Midjâanko k svojim bratom. Ko je to videl Pinhás, sin Eleazarja, ki je bil sin duhovnika Arona, se je vzdignil iz srede skupnosti, vzela sulico v roko in šel za Izraelcem v ženski prostor in prebodel oba, Izraelca in žensko, skozi trebuh. In nadloga med Izraelovimi sinovi je prenehala. (4 Mz 25,6-8)
- Ko je prišel v svojo hišo, je vzela nož, prijel svojo priležnico in jo razrezal, ud za udom, na dvanajst kosov, in jo razposlal po vsem Izraelovem ozemlju. (Sod 19,29)
- Siserá je peš pribežal do šotora Jaéle, žene Kenéjca Heberja ...Jaéla je prišla Siseráju naproti in mu rekla: "Stopi noter, moj gospod! Stopi k meni, nikar se ne boj!" ... Potem je Heberjeva žena Jaéla pograbila šotorski klin, vzela kladivo v svojo roko, se mu tiho približala in zabila klin v njegova senca tako, da se je zarinil v zemljo. V trdnem spanju se je stresel in umrl. In glej, ko je Barák še zasledoval Siserája, mu je Jaéla prišla naproti ter mu rekla: "Pridi in pokažem ti moža, ki ga iščeš!" Vstopil je k njej in glej, Siserá je ležal mrtev s klinom v svojih sencih. (Sod 4,17-22)
- Samarija se bo pokorila, kajti uprla se je svojemu Bogu. Padli bodo pod mečem, njihovi otročiči bodo raztreščeni, njihove spočetnice razparane. (Oz 14,1)
- Ko je pismo prišlo do njih, so prijeli kraljeve sinove in vseh sedemdeset pomorili. Njihove glave so deli v košare in mu jih poslali v Jezreél. Prišel je

odposlanec in mu sporočil, da so prinesli glave kraljevih sinov. On pa je rekel: "Do jutra jih denite v dveh kupih pred mestna vrata!" (2 Kr 10,7-8)

- Polni so vsakršne krivičnosti, zlobnosti, lakomnosti, hudobije. Zvrhani so nevoščljivosti, ubijanja, prepirljivosti, zvijačnosti, zlohnotnosti. Hujskači so, obrekljivci, Bogu sovražni, objestneži, domišljavci, bahači, iznajdljivi v hudobiji, neposlušni staršem, brez pameti, brez zvestobe, brez srca, brez usmiljenja. Čeprav poznajo Božji zakon, po katerem so tisti, ki delajo takšne stvari, vredni smrti, jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrujejo. (Rim 1, 29-32)
- ... Tudi vi ste od lastnih rojakov pretrpeli iste hude reči kakor one od Judov, torej od njih, ki so celo ubili Gospoda Jezusa Kristusa in preroke in preganjali tudi nas. Ti niso Bogu všeč, nasprotniki vseh ljudi so in nam branijo oznanjati poganom, da bi se rešili. Tako so prignali svoje grehe do skrajnosti. Toda jeza nad njimi je že priklopela do vrhunca. (1 Tes 2,14-16)
- Ti svojeglavci, podobni brezumnim živalim, ki so že po naravi rojene zato, da jih lovijo in pobijajo, pa preklinjajo tisto, česar ne poznajo. Zato jih bo njihova lastna pokvarjenost uničila, za krivičnost pa bodo prejeli plačilo. (2 Pt 2,12-13).

To so torej navodila za ravnanje tudi v sedanjem času, saj Biblija, kot že navedeno, velja tudi danes. Gre za izjemno hudo nasilje in pozivanje k ubijanju. Ni bistveno, da se sedaj to v glavnem ne izpolnjuje (razen npr. Ruanda in še mogoče kje), bistveno je, da je to veljavno in da zavezuje vse katolike k takšnemu ravnanju.

12. Katoliška cerkev spodbuja k narodni, rasni, verski ali drugi neenakopravnosti, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da spolno aktivnim homoseksualcem in moškim z močnim nagnjenjem do istega spola ali tistim, ki podpirajo homoseksualno kulturo prepoveduje sprejem mašniškega posvečenja, torej ne morejo biti duhovniki (Delo, 12.11.2005);
- da je šolski urad škofije v Innsbrucku učiteljici verouka na neki gimnaziji za leto dni prepovedal poučevati verouk, ker se je ločila od moža (Delo, 13.4.2005), to za druge profile učiteljev ne velja;
- da je odgovorni urednik in direktor katoliškega tednika Družina v članku *Zakaj se Cerkev vtika v politiko?* zapisal: "Ko govorim o Katoliški cerkvi, mislim tudi na vse preostale Cerkve in verske skupnosti pri nas" (Finance, 2.11.2006), s čimer je nepooblaščen govoril v imenu vseh verskih skupnosti, kar pomeni, da jih je spravil v neenakopraven položaj;
- da je vatikanskim uslužbencem, klerikom kot tudi laikom, prepovedano, da se vključujejo v organizacije in društva, ki ne ravnajo v duhu doktrine in discipline Katoliške cerkve in kdor se pregreši, bo mahoma odpuščen (Dnevnik, 1.7.1999), omenjenim osebam, vsaj laikom, je kršena temeljna pravica do svobodnega združevanja, to pa je neenakopravno z mnogimi drugimi;
- da ženskam ne priznava enakopravnega položaja z moškimi, kar je razvidno tudi iz naslednjih nepreklicanih izjav:
 - Ženske so določene predvsem za to, da zadovoljijo moško pohotnost. (Johannes Chryostomos, 349-407, gr. cerkveni učitelj)
 - Ženska je manjvredno bitje, ki ga Bog ni ustvaril po svoji podobi. Naravnemu redu ustreza, da žene služijo možem. (Cerkveni oče Avguštin, 354-430 - Avguštin velja za enega najpomembnejših cerkvenih učiteljev)
 - Bistvena vrednota žene je v njeni sposobnosti rojevanja in v njeni gospodinjski koristi. (Tomaž Akvinski, cerkveni učitelj 1225-1275)
 - Žena mora pokriti glavo, ker ni podoba Boga. (Ambrozij, cerkveni učitelj,

339-397)

- Moški fetus postane človek po 40 dneh, ženski po 80 dneh. Deklice nastanejo zaradi poškodovanih semen ali vlažnih vetrov. (Tomaž Akvinski, cerk. učitelj in patron katoliških visokih šol)
- Ko vidiš žensko, misli, da je hudič! Je neke vrste pekel! (Papež Pij II., 1405-1464)
- Ženske je narava določila za skupni užitek. (Kapokrates, zgodnji kristjan in ustanovitelj samostanov)
- Ženska je napaka narave ... s svojim presežkom vlage in s svojo podtemperaturo je telesno in duhovno ... manjvredna ... neke vrste pohabljen, zgrešen, spodletel moški ... polno udejanjanje človeške vrste je samo moški. (Tomaž Akvinski, sv. cerkveni učitelj 1225-1274)
- Dekleta, ki nosijo mini krila, pridejo v pekel. (Jezuit Wild v 20. stol.)
- Blizu cerkve ne smejo stanovati ženske. (Sinoda v Coyaci, 1050)
- Kjer se zadržuje duhovnik, tja ženska ne sme vstopiti. (Sinoda v Parizu, 846)
- Duhovniki, ki prenočujejo sum vzbujajoče ženske, morajo biti kaznovani. Ženske pa mora škof prodati v suženjstvo. (2. sinoda iz Toleda, 589)
- Ženskam mora že zavest o lastnem bitju priklicati sram. (Klemen Aleksandrijski)
- Ženske ne smejo v lastnem imenu napisati pisma niti ga sprejeti! (Sinoda iz Elvira, 4. stol.)
- Ves (ženski) spol je šibak in lahkomiseln. Odrešenje najdejo samo zaradi otrok. (Johannes Chrysostomos, sv., 349-407, grški cerkveni učitelj)

Očitno je iz cerkvenega nauka izhajal tudi župnik Jože Pacek, ki je v Družini (15.7.2001) zapisal, da je ženska ustvarjena kot pomočnica človeku.

Komentar ob vsem tem ni potreben, še posebej ne ob odnosu do žensk, saj so izjave same zase zelo zgovorne. Živimo v 21. stoletju.

13. Katoliška cerkev spodbuja k nasilju in vojni, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da je Škof Andrea Gemma, ki je bil včasih glavni vatikanski izganjalec hudiča, napovedal, da bo Vatikan kmalu obračunal z ljudmi, ki se pretvarjajo, da se jim v Međugorju prikazuje Devica Marija in končno opravil s to sramoto za Katoliško cerkev (Delo, 4.6.2008). V Indirektu je istega dne pisalo, da je Međugorje doživelo vatikansko prekletstvo. Prekletstvo in obračun po katoliškem nauku pomeni, da je potrebno odstraniti vse te ljudi, tudi nasilno, saj je izobčenje oz. prekletstvo včasih pomenilo celo smrtno obsodbo;
- da je nasilje po mnenju Svetega sedeža zadnje sredstvo, s katerim si lahko človek izbojuje pravico (Družina, 22.5.2005), kar je v nasprotju tudi s 63. členom ustave, ki prepoveduje vsakršno spodbujanje k nasilju in vojni - če je prepovedano spodbujanje k nasilju, je jasno prepovedano tudi samo nasilje;
- da je papež Janez Pavel II podprl vojno v Iraku, saj je izjavil, da je uporaba sile lahko samo zadnji izhod (Delo, 17.3.2003), torej: vojna da, vendar kot zadnje sredstvo ali drugače: če ne gre drugače, lahko tudi vojna. Napad na Irak je izrecno podprl tudi ameriški vojaški nadškof O'Brien (Katoliška tiskovna agencija, 26.3.2003). Napad na Irak leta 2003 je bil v nasprotju z listinami OZN, temeljil pa je tudi na zavestnih lažeh ameriške administracije glede iraškega orožja za množično uničevanje;
- da je argentinski vojaški škof Baseotto izjavil, da bi morali argentinskega ministra za zdravstvo vreči v reko s kamnom okrog vratu (Delo, 23.3.2005);
- da stoji na stališču "pravične vojne" (Katekizem katoliške cerkve, št. 2308, 2309), kar v praksi pomeni, da je pravično tisto, kar je katoliško in v interesu cerkve, ostalo pa je krivično, ki ga je potrebno odstraniti, tudi z nasiljem in drugim nezakonitimi metodami.

Vsaka vojna je nasilna, tudi tako imenovana pravična. To je v nasprotju s 63. členom ustave, ki prepoveduje vsakršno spodbujanje k vojni - če je prepovedano spodbujanje k vojni, je jasno prepovedana tudi sama vojna, tako tudi pravična. Sicer pa: ali je vojna sploh lahko pravična?;

- da uči: "Pazi na to, kar ti danes zapovedujem! Glej, pregnal bom pred teboj Amoréjce, Kánaance, Hetejce, Perizéjce, Hivéjce in Jebusejce. Varuj se, da ne skleneš zaveze s prebivalci dežele, v katero prideš, da ne postanejo past v tvoji sredi! Temveč podrite njihove oltarje, razbijte spomenike in posekajte njihove svete kole! Kajti ne smeš se priklanjati drugemu bogu, ker je GOSPODOVO ime >Ljubosumni<, ljubosumen Bog je. (2 Mz 11-14)"

Zgodovina Katoliške cerkve je polna vojn in nasilja, kot je bilo že predhodno podrobneje prikazano. To nasilje traja dalje, vendar je bolj sofisticirano in prikrito kot včasih. Cerkev se mu ni odrekla, kar dokazuje tudi to, da je njen nauk od začetka nespremenjen. Katoliška cerkev sodeluje celo v sedanjem času v vojnah oz. vojnih spopadih (NDH – pomor pravoslavcev v Jasenovcu, Argentina in sodelovanje z vojaško hunto, Ruanda – sodelovanje v pomorih Tutsijev).

14. Katoliška cerkev razpihuje narodno, rasno, versko ali drugo sovraštvo oz. nestrpnost ali preganjanje, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da je Katoliška cerkev je povezovalca Andrea Rivero na prvomajskem koncertu v Rimu preko svojega uradnega glasila razglasila za terorista, ker je dejal, da ne prenese dejstva, da je Vatikan zavrnil pogreb Welbyja, to je bolnika z multiplo sklerozo, ki je dosegel, da so mu dopustili umreti (Dnevnik, 8.5.2007);
- da je direktor poljskega katoliškega radia Marija duhovnik Tadeusz Rydzyk, ki je tudi eden najbogatejših Poljakov, saj se premoženje, ki ga upravlja preko samostanov, ki jih je ustanovil in jim je nadrejen, ocenjuje na okoli 77 milijonov EUR (Dnevnik, 4.8.2007), na Poljskem netil sovraštvo, zaradi česar ga je grajal sam papež (Delo, 10.8.2007);
- da poljska katoliška postaja Radio Marija širi tudi antisemitizem (Delo, 5.6.2006);
- da je papež Benedikt XVI. na prvi splošni avdienci v letu 2007 vse neverujoče okarakteriziral kot sile teme in zla (Mladina, 27.1.2007);
- da je papež Benedikt XVI. oznanil vernikom, da je pokristjanjevanje drugih in drugačnih neodtujljiva pravica in dolžnost Katoliške cerkve in da je evangelizacija glavna naloga cerkve, pri čemer je kot glavne nevarnosti, proti katerim se morajo katoliki neusmiljeno boriti, označil materializem, relativizem in laicizem. V boju proti temu zlu katolik ne sme nikoli popuščati ali sklepati kompromisov (Delo, 19.5.2008);
- da je kardinal Franc Rode izjavil: "Imam kaj bolj pametnega početi kot pa se ukvarjati s to prekleto slovensko politiko". (Dnevnik, 10.4.2007);
- da je nadškof Angelo Amato istospolne poroke označil za čisto zlo, splav in evatanazijo pa za terorizem s človeškim obrazom (Mladina, 26.4.2007);
- da je duhovnik dr. Ivan Štuhec izjavil, da Judi danes delajo velike neumnosti in so vredni marsikatere obsodbe (Večer, 11.2.2008);
- da je prevajalec oz. slikar, ki objavlja tudi v katoliškem tedniku Družina (Pavel Ferluga) zapisal: "Ker – bodimo odkriti – širjenje islamske veroizpovedi v Sloveniji je večji zločin od "skrunitve" Korana, saj se s tem postavljajo temelji terorizma in razdvajanja naroda z dvatisočletno tradicijo krščanstva na naših tleh. Že razdvajanje Slovencev na dve tako različni veroizpovedi je hujskanje h genocidu." (Demokracija, 23/2005);
- da je v letu 2005 preko Hrvaške škofovske konference okoli 15.000 hrvaških otrok, ki so bili spočeti s pomočjo medicine, opredelila kot stvar (Delo, 7.2.2005);
- da je nadškof in metropolit Franc Rode leta 1997 izjavil: "Tu je tisti sramotni 55. člen

- slovenske ustave, ki je dejansko nečast naši deželi. ..." (Mladina, 25.11.2006);
- da je kardinal Franc Rode dejal, da Slovenci kot narod brez katoliške vere nimajo prihodnosti in da neprimerno več življenj, kot jih uničijo slovenske ceste, uničijo slovenske ginekološke klinike (Mladina, 25.11.2006);
 - da je duhovnik dr. Štuhec označil Tibetansko budistično kongregacijo Dharmaling kot trojanskega konja, ker naj bi bil eden izmed piscev t.i. Guličeva zakona budist (Dnevnik, 9.6.2006);
 - da je nadškof Franc Rode (Jana, 24.10.2006)
 - za tiste, ki ne hodijo v cerkev izjavil, da so "nemški ovčarji";
 - za tiste, ki nimajo krščanske izobrazbe izjavil, da v muzejih "strmijo kot idioti, kar v resnici tudi so";
 - da je nadškof Franc Rode izjavil: "Kdor hoče dobro slovenskemu narodu, kdor hoče biti zares pravi Slovenec, mora biti kristjan ali vsaj zaznamovan s krščansko kulturo." (Mag, 17.9.1997);
 - da je nadškof Perko izjavil, da za "zakrknjene nevernike ne more biti milosti" (Jana, 24.10.2006);
 - da je kardinal Ratzinger glede rokenrola izjavil: "Rokenrol je izrazito sredstvo protiverskega vzdušja. Je posvetna različica stare ekstatične vere, pri kateri človek znižuje meje individualnosti in osebnosti, da bi se osvobodil bremena zavedanja" (Mladina, 25.4.2005);
 - da je kardinal Ratzinger v izjavi Dominus Jezus zapisal, da je le rimskokatoliška cerkev edina Kristusova cerkev, kar je povzročilo gnev ostalih krščanskih cerkva (Mladina, 25.4.2005);
 - da je katolik Silvio Berlusconi, sicer tudi italijanski premier, izjavil, da je krščanstvo boljše od islama (Mladina, 23.5.2005);
 - da je madžarski katoliški duhovnik Domokos Janosa obtožil veleizdaje 75-letno upokojenko, ki je "bojkotirala" cerkev zato, ker nasprotuje politiziranju pridigarjev v času predvolilne kampanje (Delo, 18.4.2006)
 - da je na letakih, ki so jih delili v nekaterih cerkvenih županjah na podeželju Madžarske napisala, da bodo vsi volilci, ki leta 2006 ne bodo volili vodilne opozicijske desničarske stranke Fidesz-MPSz, poklicani na odgovornost pred strogo božje sodišče (Delo, 18.4.2006);
 - da so nekateri duhovniki na Madžarskem v letu 2002 vse socialiste razglasili za pripadnike "demonške in hudičeve" stranke (Delo, 18.4.2006);
 - da je papež Benedikt XVI. marca 2008 javno krstil muslimana, italijanskega novinarja egiptovskega rodu Magdija Allama, ki podpira Izrael in je odkrit nasprotnik islama, s čimer je "ponižal in razžalil Arabce in muslimane" (Delo, 27.3.2008);
 - da je kardinal Giacomo Biffy razglasil za antikriste vegetarijance, borca za živalske pravice, pacifiste in tiste, ki zagovarjajo dialog s pravoslavno ali anglikansko cerkvijo (Mladina, 20.3.2000);
 - da je papež Benedikt XVI. na predavanju na univerzi v Regensburgu citiral več kakor šeststo let staro izjavo bizantinskega cesarja Manuela II v pogovoru s perzijskim učenjakom: "Pokažite mi, kaj je Mohamed prinesel novega, in našli boste samo slabo in nečloveško, kakšen je predpis, naj se vera, ki jo je pridigal, širi z mečem«, s čimer je ogorčil muslimane in zaradi česar je prišlo do protestov po celem svetu (Delo, 16.9.2006);
 - da je nizozemski poslanec Geert Wilders, vzgojen katoliški veri, objavil na spletu film Fitna, v katerem je enačil islam z nasiljem (Dnevnik, 12.4.2008), ki je povzročil v muslimanskem svetu veliko razburjenje;
 - da je predsednik nemške škofovske konference kardinal Karl Lehmann opozoril, da

"moramo brez obtoževanja in domišljavosti naše muslimanske sogovornike soočiti tudi s tem, da je z religijo motivirano nasilje fenomen, ki je pretežno – čeprav ne izključno – povezan z islamom." (Delo, 21.9.2006) To je seveda daleč proč od resnice;

- da je papež Janez III. (561-574) preklel vegetarijance, kar je razglasil na prvi sinodi v Bragi (Portugalska). Izjavil je: "Če ima nekdo mesne jedi, ki jih je Bog dal ljudem za uživanje, za nečiste in ... se jim (mesnim jedem) odpove..., je obtožen z anatemo." (Društvo za osvoboditev živali in njihove pravice, Živalim sovražna Hieronimova Biblija, str. 17). Zaradi tega prekletstva še danes neizmerno trpijo živali, ki so uporabljene kot klavna živina, poleg tega pa so milijoni vegetarijancev po vsem svetu s tem prekletstvom poslani v pekel. Katoliška cerkev tako tiste, ki npr. iz etičnih razlogov ne uživajo mesa in s tem ne povzročajo trpljenja živalim, pošlje v pekel, kar je med drugim tudi neverjetno norčevanje iz ljudi. Katoliška cerkev je zaradi svoje tisočletne podpore živinoreji glavni krivec za uničevanje okolja in podnebja, kar vse dokazano povzroča ta dejavnost, seveda pa ima tudi glavno odgovornost za mnoge bolezni, ki so produkt mesa in živinoreje. Če bi cerkev zavračala živinorejo in uživanje mesa, sedaj ne bi bilo hudih problemov z okoljem, podnebjem in boleznimi, saj je imela ves čas glavno besedo v zahodni družbi. Njena beseda proti ubijanju živali bi imela izjemen odmev. Tako bi tudi sledila svojih zapovedi *Ne ubijaj*, iz katere jasno izhaja, da se ne sme ubijati niti živali, saj ne piše Ne ubijaj ljudi, živali pa lahko. Seveda tudi ne bi bilo trpljenja in poniževanja živali. Vsako leto se po svetu pomori neverjetnih 45 milijard živali za prehrano ljudi, v Sloveniji okoli 30 milijonov. Vegetarijanstvo bi bilo rešitev za veliko število družbenih problemov, tudi za problem lakote. Namreč: za 1 kg govejega mesa je potrebnih 9 kg žita. Koliko ljudi lahko prehrani 1 kg govedine in koliko 9 kg žita. Vsak dan umre več 10.000 ljudi za lakoto;
 - da je s svojimi izjavami netila in še neti sovraštvo do Judov. Nekaj teh izjav, ki niso bile preklicane:
 - Judje morajo na svojih oblačilih nositi razpoznavni znak.
 - Judje morajo nositi posebno obleko, da bi bil nezmernosti te tako gnusne mešanice mesa v prihodnje onemogočen vsak izgovor za zmoto. (4. lateranski koncil, 1215)
 - Judi ne smejo več zidati sinagog. (koncil Oxford, 1222)
 - Judi ne smejo na cesto ob krščanskih praznikih. (3. orleanska sinoda, 538)
 - Kristjani ne smejo stanovati pri Judih. (Narbonska sinoda, 1050)
 - Judi kristjanov ne smejo spraviti pred sodišče ali pričati proti njim. (3. lateranski koncil, 1179)
 - Judi smejo stanovati samo še v Judovski četrti. (Breslavška sinoda, 1267)
 - Judovske terjatve proti krščanskim dolžnikom bodo zasežene. (Nürnberg, 14. stol.)
 - Cerkev tudi v tem ne zagreši krivice, ko lahko razpolaga z njihovo posestjo, ker so Judi cerkveni sužnji. (Tomaž Akvinski, Summa theologiae)
 - Judi so suženjske narave, blazneži, hudičevi služabniki, morilci, njihovi voditelji so zločinci, njihovi sodniki podleži, "so devetindevetdesetkrat tako slabi kot nejudi." (Cerkveni učitelj Ephraim)
 - Stroga dolžnost vesti vsakega kristjana je zatirati izrojeno judovstvo. (Škof Göllner iz Linza, 20. stoletje)
 - Judi ne smejo zaposlovati krščanskih sodelavcev. (3. orleanska sinoda, 538).
- Cerkev je na tretjem lateranskem koncilu (1179) celo preklela oz. izobčila kristjane, ki si drznejo živeti z Judi. Cerkveni nauk je bil podlaga za pregon in uničevanje Judov v zgodovini in še posebej med drugo svetovno vojno. "Tako sem danes prepričan, da ravnam v smislu vseмогоčnega Stvarnika: s tem ko se obranim Judov, se bojujem za

Gospodovo delo", je izjavil katolik Adolf Hitler. "Svojo dolžnost opravljam s čisto vestjo in vernim srcem." (Adolf Eichmann, 1906-1962, SS-Obersturmbannführer, je v teku "dokončne rešitve" organiziral transport Judov v uničevalna taborišča).

Zgoraj navedena dejstva oz. izjave so same po sebi zgovorne in ne potrebujejo kakšne posebne obrazložitve. Kljub vsemu pa bi glede teh izjav potrebno še enkrat opozoriti na: "... Zato mora z največjo skrbnostjo odstranjati in izločati vse tisto, kar utegne nasprotovati veri ali kakorkoli postavljati v nevarnost zveličanje duš. - Zaradi tega ima Cerkev na temelju tiste oblasti, katero ji je zaupal njen božji ustanovitelj, ne le pravico, temveč tudi dolžnost, da ne le trpi, marveč da prepoveduje in obsoja katerekoli zmote, če tako zahtevata neokrnjenost vere in zveličanje duš." (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjeva družba Celje, 1997, št. 382) Mogoče se v navedeno luč postavi kakšna stvar, ki sicer sama po sebi izgleda nedolžna.

15. Namen, cilji in način izvajanja verskega nauka, verskega poslanstva ali druga dejavnost Katoliške cerkve

temelji na nasilju oziroma uporablja nasilna sredstva, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da je v Argentini podprla vojaško diktaturo generala Videla, ki je javno poudarjal svojo pripadnost Katoliški cerkvi in v kateri so katoliški generali v letih 1976 in 1983 dali ubiti od 12.000 do 30.000 političnih nasprotnikov. Poleg tega so v tujino izgnali okrog milijon ljudi, ustanovili številna koncentracijska taborišča, izumili nekaj novih načinov mučenja, mnogim "politično neprimernim" staršem odvzeli otroke. Prelivanje krvi so versko opravičevali kot "čiščenje Argentine z Jordanom krvi". Eden od načinov ubijanja je bilo metanje zvezanih ljudi iz helikopterjev v morje. Dve leti, od 1976 do 1978, so se vsako sredo z višine nekaj tisoč metrov znebili okoli 2000 političnih zapornikov. Katoliška cerkev je vedela za koncentracijska taborišča in poboje. Po mnenju nekega katoliškega kaplana so bile vse usmrtitve krščanske (Razgledi, 1.10.1997);
- da je argentinski policijski kurat kaplan Christian von Wernich v času argentinske vojaške hunte (1976-1983) sodeloval pri sedmih umorih, 31 primerih mučenja in 42 ugrabitvah, za kar je bil na argentinskem sodišču obsojen na dosmrtno ječo (Delo, 11.10.2007);
- da je katoliška nuna Marie Theopisto Mukarubibi morila in stradala ljudi v bolnišnici, v kateri je delala med genocidom v Ruandi spomladi 1994, ko je bilo v stotih dneh ubitih skoraj milijon ljudi, za kar je bila na sodišču obsojena na 30 let zapora (Večer, 10.11.2006);
- da so bili duhovnik Athanase Seromba, ki je po pobjah zbežal v firenško okrožje leta 1997 in dve ruandski redovnici, sestri Maria Kisito Mukabutera in Gertrude Mukangango obsojeni v Belgiji, ker so oblasti predali več kot 7000 Tutsijev, da so jih pobili v južnih ruandskih predelih (Polonca Zor: Varnostna vloga Vatikana v mednarodni skupnosti, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Fakulteta za družbene vede, 2006 in 24ur.com, 13.12.2006);
- da je katoliški duhovnik sodeloval v genocidu v mestu Nyange, saj je ukazal, da se cerkev, v kateri je bilo 2000 tutsijskih vernikov, poruši z buldožerji in ubije vsakega, ki bo poskušal pobegniti, pri čemer so bili vsi, ki so zatekli v cerkev, ubiti – zaradi tega je bil na Sodišču za vojne zločine v Ruandi (ICTR) obsojen na 15 let zapora (24ur.com, 13.12.2006);
- da je vrsta hutujskih katoliških cerkvenih voditeljev igrala pomembno vlogo v stodnevem poboju Tutsijev in zmernih Hutujcev (24ur.com, 13.12.2006). Tako so npr. vodili hutujске vode smrti v tutsijska begunska taborišča znotraj katoliških cerkva, zalagali so jih z bencinom, da so lahko Tutsije žive zažgali, se udeleževali streljanja prebivalstva in sodelovali pri posiljevanju (Polonca Zor: Varnostna vloga Vatikana v

mednarodni skupnosti, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Fakulteta za družbene vede, 2006). Sicer se je za zapahi ruandskih ječ zaradi domnevnega sodelovanja v pogojih znašlo kar 30 predstavnikov Katoliške cerkve, dva duhovnika pa sta že bila obsojena na smrt (Dnevnik, 15.9.1999);

- da je bil škof Misago, najvišje pozicioniran katoliški funkcionar, na ruandskem sodišču obtožen načrtovanja genocida z visokimi političnimi in vojaškimi uradniki, predaje duhovnikov in drugih civilistov strelskim vodom in ugrabitve 30 mladih študentk, ki so bile zaupane v njegovo oskrbo (Polonca Zor: Varnostna vloga Vatikana v mednarodni skupnosti, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Fakulteta za družbene vede, 2006 in Dnevnik, 15.9.1999);
- so bili katoliški kurati udeleženi v genocidu hrvaških fašistov nad pravoslavniimi Srbi v letih 1941-1943;
- da je katoliško pleme Ibo v Nigeriji napadlo muslimane ter jih vsaj 50 ubilo in razmesarilo (Dnevnik, 1.3.2000 in Polonca Zor: Varnostna vloga Vatikana v mednarodni skupnosti, diplomsko delo, Univerza v Ljubljani, Fakulteta za družbene vede, 2006);
- da je v času protireformacije sežigala protestantske knjige, pregnjala in fizično uničevala protestante (Večer, 20.6.1998);
- glej tudi točko 9 te obrazložitve;

ogroža življenje ali zdravje, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da je hrvaški župnik Josip Stefančić v letu 2004 pijan z lovsko puško grozil obiskovalcem lokala Buk sredi Slunja (Dnevnik, 17.11.2004);
- da je leta 1976 Nemka Anneliese Michel iz Klingenberg na Maini umrla zaradi podhranjenosti po večmesečnem izganjanju hudiča (Sobotna priloga Dela, 1.3.2008);
- da je v Katoliški cerkvi večje število duhovnikov, ki so, in verjetno mnogi še, spolno zlorabljali otroke, zaradi česar je bilo po vsem svetu tisoče in tisoče zlorabljenih otrok, ki imajo hude psihične posledice. Seveda pa je mnogi tudi katoliških laikov, ki spolno zlorablajo otroke;

ogroža druge pravice in svoboščine pripadnikov cerkve oziroma druge verske skupnosti ali drugih oseb na način, s katerim hudo krni človekovo dostojanstvo, kar je razvidno tudi iz sledečega:

- da je Katoliška cerkev imela med drugo svetovno vojno v Nemčiji kar okoli 6000 prisilnih delavcev (Delo, 11.4.2008);
- da je Vatikan leta 1962 z dokumentom Crimine Solicitationis odredil prikrivanje spolnih zlorab s strani duhovnikov in da ti primeri ne smejo priti v javnost, pri čemer je ta dokument cerkveno osebje in dostojanstvenike zavezoval k brezpogojni tajnosti podatkov o seksualnih zločinih in njihovih žrtvah, za kršenje molčečnosti so bile zagrožene visoke kazni, vključno z izobčenjem (IUS Software, 20.8.2003 in Mladina 7.10.2006);
- da so določeni krogi v vrhu Katoliške cerkve na Hrvaškem in v Vatikanu, po besedah bivše haaške tožilke Carle del Ponte, pomagali pri skrivanju oz. begu hrvaškega generala Gotovine, ki je na seznamu haaških osumljencev (Mladina, 26.9.2005);
- da so nekateri hrvaški škofi bivšo haaško tožilko Carlo del Ponte označili za "zafrustrirano žensko" (Delo.si, 27.9.2005), ker si je upala povedati, da je Vatikan sodeloval pri skrivanju obtoženega generala Gotovine;
- da je preko svojega župnika Janeza Osvalda iz Laporj o prekinitvi nosečnosti izjavila: "Gospod, tvojemu usmiljenju izročamo splavljene otroke in njihove očke in mamice" Daj jim večni pokoj in večna luč naj jim sveti! Ubiti nerojenega otroka je stokrat večji zločin kakor zaklati lastno mater."(Mladina, 7.7.2007) Gre za hudo poniževanje žensk;

- da je papež Benedikt XVI. za Brazilce dejal, da so se sami spreobrnil v krščanstvo (Dnevnik – Svet, 15.5.2007) in da so prvotni ameriški prebivalci pred 500 leti "potihem želeli" postati krščeni, kar je zelo nespoštljivo, arogantno in lažnivo, saj je resnica, kot je bilo predhodno že prikazano, popolnoma drugačna;
- da je voditeljica mehiškega Društva katolikov za pravico izbire, ki je podprla legalizacijo splava v mestu Ciudad de Mexico, prejela zaradi tega vrsto groženj s smrtjo, pri čemer jih je komentirala takole: "To je rezultat sovraštva, ki ga seje Cerkev." (Direkt, 26.4.2007);
- da je po drugi svetovni vojni podpirala nacistične vojne zločince na begu in kakšnim 50.000 pomagala, da so se prek Vatikana skrili v glavnem v Južni Ameriki (Mladina, 22.12.2006);
- da je prepovedala nauk o reinkarnaciji duš, saj je na pokrajinskem cerkvenem zboru v Carigradu (543) sprejela naslednje izobčenje: "Kdor trdi ali meni, da so duše ljudi poprej bivale (praeexistere), v tem pomenu namreč, da so bile prej duhovi in svete moči, a da so se naveličale gledati Boga, se obrnile k zlu, zato pa omrznile v ljubezni do Boga in tako dobile ime "duše" (=mrzle) ter so bile za kazen poslone v telesa, bodi izobčen (Anton Sterle: Vera cerkve, Mohorjevo družba Celje, 1997, št. 325). S tem je Katoliška cerkev neposredno posegla v versko svobodo, saj so vsi tisti, ki verujejo v reinkarnacijo, prekleti. Prekletstvo pa pomeni izločitev iz družbe in drugo, kar je že bilo navedeno v zvezi z izobčenjem. Seveda gre v tem primeru tudi za ogrožanje tistih, ki verujejo v reinkarnacijo, kajti po katoliškem nauku je potrebno odstraniti vse tiste, ki so proti cerkvi – in tisti, ki verujejo v reinkarnacijo vsekakor so.

Tudi izjave, dogodki oz. dejstva, ki so navedeni navedeni zgoraj, so sami po sebi zgovorni. Če pa jih osvetlimo še z lučjo, da mora cerkev odstraniti in izločiti vse tisto, kar nasprotuje veri ali kakorkoli postavlja v nevarnost zveličanje duš, pa zadeva dobi še hujši negativni predznak.

16. Huda nevarnost Biblije, to je temeljnega in osnovnega vira Katoliške cerkve, pa je razvidna še iz raznih izjav evangeličanskih pastorjev oz. članov ameriške krščanske desnice, ki za svoje delovanje tudi uporabljajo Biblijo. Nekaj teh izjav:

- Franklin Graham je kmalu po 11. septembru oznanil, da je islam "zla in zlobna religija." (Mladina, 23.9.2006);
- Pat Robertson je za muslimane dejal, da so "demonški", "satanski" in hujši od nacistov: "Adolf Hitler je bil slab, toda to, kar hočejo muslimani narediti z Judi, je še hujše."
- Jerry Falwell je za napad na WTC krivil "feministke, geje in lezbijke", rekel pa je tudi: "Menim, da je bil Mohamed terorist. Dovolj sem prebral, da vem, da je bil nasilen človek, človek vojne."
- Pat Robertson je javno pozval ameriške oblasti, naj dajo umoriti venezuelskega predsednika Chaveza (Dnevnik, 25.8.2005);
- Becky Fischer otrokom oznanja "resnico" o splavu in homoseksualcih. Desetletni otroci molijo za prepoved splava, častijo sliko ameriškega predsednika Busha – vse da bi postali "duhovni bojevniki", ki bodo pozneje drugim pomagali odkriti pravega boga. Omenjena pridigarica otroke poziva, da morajo biti vsaj tako radikalni kot muslimanski otroci v Palestini in Pakistanu (Direkt, 27.9.2006);
- John Hagee je Katoliško cerkev razglasil za "veliko kurbo", ki razširja "brezbožno teologijo sovraštva". Namigoval je še, da so si Židje zaradi uboja Kristusa zaslužili holokavst, omenil pa je tudi, da v Koranu piše, kako morajo muslimani pobijati kristjane in Žide (Delo, 15.5.2008).

Sicer pa je v ZDA veliko krščanskih skupnosti, ki trdijo, da je treba Biblijo jemati povsem dobesedno. Kaj piše o tem v Bibliji? "Vso besedo, ki vam jo zapovedujem, vestno izpolnajte; ničesar ji ne dodajaj in ničesar ji ne odzema!" (5 Mz 31,1) Biblija jim torej daje prav.

17. V Afriki se v imenu krščanstva, tako je poročal Žurnal24 (11.12.2007), dogajajo nepojmljivi zločini nad otroki. V nigerijski državi Akwa Ibom evangeličanski pastori obtožujejo čarovništva nikogar drugega kot otroke, od dojenčkov do najstnikov. V pobesnelem stanju groze in strahu se starši in vaščani znesejo nad otrokom, ki ga je pastor obtožil čarovništva. Tako nemalokrat lastni starši otroka zažgejo, zastrupijo, živega zakopljejo, prebičajo, polijejo s kislino ali priklenejo k drevesu in tam pustijo. Nato starši plačajo pastoru za "odrešitev". V zadnjih letih je bilo umorjenih ali je izginilo okoli 5.000 otrok. Eden od pastorejv pravi, da njihova vera temelji na Bibliji, da so vodeni od Svetega duha in da imajo program za razkrinkavanje lažne vere in čarovništva. Jasno je, da se omenjeni pastori ravna po biblijskih navodilih glede čarovništva, saj v Bibliji piše: "Čarovnice ne puščaj pri življenju." (2 Mz 22,17). Omenjeno je eden izmed zelo jasnih in neposrednih dokazov o izjemni družbeni škodljivosti Biblije, predvsem Stare zaveze.

18. Biblija je tako ali drugače udeležena tudi v vojni v Iraku. V to državo so namreč že v prvih tednih po napadu leta 2003 prispeli evangeličanski misijonarji, oboroženi z na deset tisoče izvodi Biblije, z namenom spreobračanja muslimanov v krščanstvo. Učinek pa naj bi bil nasproten, saj Iranci vse to smatrajo za križarski pohod. Ameriški evangeličani pa tudi druge vojne in katastrofe uporabljajo za širjenje svoje vere (Mladina, 14.10.2006). Na iraških tleh je od leta 2003 več kot 15 novih cerkva, ki si prizadevajo dobiti nove vernike. V isti številki Mladine je tudi pisalo, da ameriški predsednik Bush po turnejah razlaga, da mu je napad na Irak in Afganistan priporočil bog. O tem je spregovoril tudi bivši nemški kancler Schröder, ki je v svoji knjigi *Odločitve, moje življenje v politiki* razlagal, da ga je motilo Bushevo vpletanje boga v sprejemanje političnih odločitev, Busheva bogaboječnost in njegovo dojetje boga kot vrhovne instance da sta ga navdala s skrbjo. Schröder v zvezi s kritiziranjem velikega vpliva religije na posvetne zadeve v islamskih deželah opozori, da se ne opazi enako, da se tudi pri krščanskih fundamentalistih v ZDA in njihovem tolmačenju Biblije pojavljajo enake tendence (Delo, 27.10.2006). Očitno je, da sta tako vojni v Iraku kot v Afganistanu sveti vojni, utemeljeni v Bibliji, saj je krščanska ZDA napadla dve muslimanski državi. Ameriški predsednik Bush seveda ni pripadnik muslimanske vere, temveč krščanske – metodistične verske skupnosti (Dnevnik, 14.6.2008). Posledica obeh verskih vojn so nepredstavljive: več 100.000 ubitih ljudi, veliko število ranjencev, mučenja, uničena mesta, ... Religija se zopet vrača v politiko. Ravno ameriški predsednik Bush je dokaz za to, saj je pod prisilo krščanske desnice sprejel nekaj zakonov, ki uveljavljajo svetopisemske moralne norme. V Iraku naj bi ameriški vojaki delili kovance s krščanskimi verskimi verzi. Ameriška vojska pravi, da je to delal samo en vojak (Mladina, 6.6.2008).

19. Zanimivo je tudi, da so člani krščanskodemokratske stranke pod vodstvom Freda Nila, poslanca v parlamentu Novi južni Wales (Avstralija) in znanega nasprotnika muslimanov, ki je zaradi "boja proti terorizmu" že večkrat pozval k prepovedi nošenja muslimanskih ženskih pokrival in oblek ter se celo zavzel celo za zamrznitev priseljevanja muslimanov v Avstralijo, ustanovili odbor za izobraževanje o javnih zadevah, ki je vodil kampanjo proti izgradnji muslimanske šole v kraju Camden (Mladina, 30.5.2008).

20. Po izjavi Olivera Potežice, diplomata in strokovnjaka za bližnji vzhod (Mladina, 23.5.2008) obstaja tudi pravoslavna mafija, ki nenehno terorizira in pobija ljudi. Jasno je, da nevarnosti, ki izhajajo iz Biblije, niso omejene samo na zahod, temveč tudi na vzhod. Torej tudi na Pravoslavno cerkev.

21. V Iranu je kamenjanje spet v modi (Direkt, 16.7.2007). Mnogi homoseksualci v tej državi so obsojeni na smrt, kar velja tudi za prešuštnike. V Iranu zopet prihaja v veljavo šeriatsko

pravo, ki za omenjena dejanja predpisuje smrt s kamenjanjem, obešanjem ali drugače. Znano je, da imajo islam, judovstvo in krščanstvo iste korenine. Vse tri religije imajo skupno staro zavezo. Ta pa je, kot že navedeno, zelo krvava in nasilna. Tako je verska oblast v Iranu zopet začela dobesedno prakticirati krvave dele svojega nauka, ki je v bistvu enak, kot ga ima Katoliška cerkev. Smrtna kazen zaradi homoseksualnosti obstaja še v devetih državah (Večer, 31.7.2006).

22. *Streljal v Koran*, je bil naslov članka v *Žurnalu*24 (19.5.2008). V njem je bilo zapisano, da so iz Iraka poslali domov ameriškega orostrelca, ki je streljal v Koran. To je zelo razburilo Irčane. V članku ni bilo navedeno, kakšne vere je bil orostrelec, vendar je mogoče domnevati, da ene od krščanskih, saj je Biblija skoraj v vsakem ameriškem domu. Dvomiti je, da bi to naredil musliman ali pristaš kakšne vzhodne religije. Teoretično bi lahko bil ateist, vendar so tudi ti mnogokrat indoktrinirani s krvavimi biblijskimi nauki, saj so nekateri postali celo del družbene zavesti.

23. Podivjana množica, obsedena z vero v čarovnice, je v okolici nekega kenjskega mesta zažgala 15 ljudi in še več hiš (Večer, 28.5.2008). Signifikantno je, da se je to zgodilo na področju, kjer delujejo protestantski pastori.

24. Zanimivo je tudi, da je bil Vatikan vpleten v potvarjanje podatkov v Wikipedii, saj je nekdo preko vatikanskih računalnikov odstranil podatke iz strani o vodji Irske republikanske stranke Sinn Fein Geryju Adamsu, pri čemer je bila odstranjena povezava k časopisnemu članku, ki navaja, da so bili na vozilu, ki je bilo leta 1971 uporabljeno v dvojnem umoru, Adamsovi odtisi dlani in prstni odtisi (Dnevnik, 23.8.2007).

25. Iz vsega povedanega oz. napisanega je jasno razvidno, da gre v primeru delovanja Katoliške cerkve za delovanje, ki nasprotuje slovenski ustavi in demokratičnim vrednotam moderne družbe. Še posebej cerkveni nauk krni človekovo dostojanstvo kot temelj vseh njegovih pravic in svoboščin oz. njegove svobode. Zato so podani razlogi za prepoved delovanja te cerkve v smislu 12. člena Zakona o verski svobodi. Ko Katoliška cerkev odstrani vse tisto, kar je v nasprotju z ustavo in pravnim redom Slovenije ter seveda z mednarodnimi pravnimi akti, predvsem pa krvava biblijska in druga besedila ter preneha tudi s konkretnimi neustavnimi dejanji, pa se lahko zopet registrira kot verska skupnost v Sloveniji in to po postopku, ki ga predvideva Zakon o verski svobodi. Katoliška cerkev se ni, kot je to razvidno iz točke 9 te obrazložitve, nikoli resnično distancirala od nasilja, ki ga je izvajala. Tudi svojega nauka ni do sedaj ni spremenila.

26. Prepoved delovanja Katoliške cerkve je ukrep za zaščito mnogih slovenskih prebivalcev, predvsem pa suverenosti slovenske države in ljudstva (3. člen ustave) pred nasilnimi in protiustavnimi dejanji in naukom Katoliške cerkve. Katoliška cerkev želi biti država v državi in se zato vedno bolj politizira. Cilj Katoliške cerkve je evangelizacija slovenske družbe in v končni fazi spremeniti Slovenijo, kot to navaja dr. Tine Hribar (Delo, 15.12.2007), v katoliško državo. To pa bi bilo v hudem nasprotju s slovenskim pravnim redom in načelom ločenosti države in verskih skupnosti iz 7. člena ustave. V skrajni fazi se cerkev verjetno ne bi branila uporabiti tudi nasilja za dosego svojega cilja, kot je to počela v zgodovini. Zato predlagamo, da se predlog sprejme in se vložijo ustrezna tožba na upravno sodišče.

27. Pri odgovoru na vprašanje ali prepovedati delovanje Katoliške cerkve bi si bilo mogoče pomagati tudi z vprašanjem: Ali bi država oz. njen Urad vlade RS za verske skupnosti smela registrirati neko versko skupnost ali cerkev, ki bi prijavila takšen program oz. nauk, ki ga ima

Katoliška cerkev. Ki bi v svojih temeljnih besedilih in opisu svojega verovanja, kar mora ob registraciji predložiti omenjenemu uradu, navedla, da je po njenem nauku potrebno pobiti prešuštnike, homoseksualce, tiste, ki tepejo svoje starše in podobno (glej tudi točko 11 obrazložitve). Jasno je, da takšna organizacija ne bi mogla biti registrirana. Če se ob vsem tem spomnimo še zlatega pravila, ki pravi, da kar ne želiš, da ti drugi storijo, ne stori ti njim, pa je lahko odgovor še bolj trden.

28. Znano je, da v Turčiji poteka postopek za prepoved vladajoče stranke AKP (Stranka za pravičnost in razvoj) premiera Recepta Tayyipa Erdogana. Državni tožilec namreč meni, da je stranka, ki je na oblasti že od leta 2002, leglo antisekularizma v državi in da želi uveljaviti šeriatsko pravo ter tako spremeniti Turčijo v versko državo. Tožilec od ustavnega sodišča, ki je že sprejelo sklep, da bo obravnavalo zahtevo za prepoved omenjene stranke, zahteva tudi, da naj 71 vodilnim članom stranke, med katerimi sta tudi predsednik države in premier, za pet let prepove vsakršno politično dejavnost. Verjetno ni mogoče primerjati vloge oz. pomena omenjene stranke in Katoliške cerkve. Tudi primer stranke AKP jasno kaže na to, kako nevarna je sprega vere in politike.

29. Pozivamo vas, da nam sporočite, kaj boste oz. ste storili na podlagi tega predloga, ki je po svoji vsebini pobuda oz. peticija iz 45. člena ustave.

Društvo za zaščito ustave in žrtve cerkve

Viri:

- navedeni v samem tekstu
- dr. iur. Sailer Christian, dr. iur. Hetzel Gert-Joachim: Kommt die Bibel auf den Index jugendgefährdender Schriften? (Bo prišla Biblija na indeks mladini nevarnih spisov), 2000, <http://www.sailer-hetzel.com>, slovenski prevod brošure je na spletni strani <http://www.zrtve-cerkve.org>